

Bọt Biển Bảo Bảo

Contents

Bọt Biển Bảo Bảo	1
1. Chương 1: Chuyech Con Đĩ Là Em	1
2. Chương 2: Chịch Công Chúa Nhỏ Của Anh	6
3. Chương 3: Anh Là Tên Khốn Của Em	10
4. Chương 4: Chịch Bánh Ngọt Nhỏ Của Anh	15
5. Chương 5: Là Bảo Vật Của Anh	22
6. Chương 6: Là Anh Bác Sĩ Của Em	29
7. Chương 7: Là Mặt Trời Nhỏ Của Anh	36
8. Chương 8: Hầy Là Người Mẫu Của Riêng Em	43

Bọt Biển Bảo Bảo

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang nam nam hiện địa cao H chính kịch ăm ápEdit: KriezeMột chuyện tình vui vẻ lại có những tình t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bot-bien-bao-bao>

1. Chương 1: Chuyech Con Đĩ Là Em

Sở Thiên Từ tỉnh lại giữa một trận va chạm thân thể.

Cậu mơ mơ màng màng cũng không biết đang ở nơi nào, chỉ thấy hai chân mình bị giơ lên cao cao, mà bản thân lại đang nằm trên salon phòng khách, cả người đều bị ấn chặt tàn nhẫn phịch.

Động thịt bên dưới bị cắm đến thâm thủy vắng tung tóe, còn dương vật xinh xắn lại thẳng tắp ngẩng đầu.

Người bên trên thấy cậu tỉnh rồi thì con họa mi lại bự hơn một vòng, càng thêm dùng sức thảo phạt.

Sở Thiên Từ bị chịch đến nước miếng chảy ròng, cổ bị bóp không thể thở nổi nhưng lại mang đến khoái cảm khác nhau.

Khi cậu sắp ngệt thở thì đối phương buông tay ra, sau lại chạy nước rút trăm cái rồi bắn vào, bên trong

động thịt của cậu cũng phun ra từng trận nước làm cho dưới thân hai người càng thêm lầy lội.

Sở Thiên Từ đi qua cao trào cả người hơi tỉnh táo một chút.

Cậu duỗi hai tay ra: “Ôm nào.”

Tính khí đối phương cũng chẳng rút ra, hạ thân hai người nối liền nhau liền đem bế cậu lên, để Sở Thiên Từ ngồi trên người mình.

Sở Thiên Từ ngáp dài nằm úp sấp trên người anh.

“Trần Bách Ca sao giờ anh mới về hả?”

Hạ thân Trần Bách Ca từ dưới hướng lên chậm rãi chuyển động, đầu lưỡi vờn trong tai Sở Thiên Từ liếm láp gặm cắn một hồi mới trả lời: “Xin lỗi cưng, bệnh nhân xuất huyết trong ca phẫu thuật nên cấp cứu rất lâu.”

Sở Thiên Từ nghe xong thì khó chịu: “Vậy cứu được không?”

Trần Bách Ca thở dài: “Không được. Chồng bệnh nhân không chịu ký tên đồng ý cắt bỏ tử cung nên bỏ lỡ thời gian cấp cứu, người không cứu kịp.”

Sở Thiên Từ biết anh không dễ chịu nên một lòng muốn làm chuyện vui vẻ cho anh. Cậu từ trên người Trần Bách Ca leo xuống, quỳ trên mặt đất ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên: “Anh đừng khó chịu, được không?”

Con người Trần Bách Ca sâu thẳm, anh nắm cằm Sở Thiên Từ: “Vậy em muốn làm sao để anh vui?”

Sở Thiên Từ trưng ra khuôn mặt thuần khiết nhưng lại làm chuyện dâm dăng.

Cậu cúi đầu chôn mặt dưới háng Trần Bách Ca, hôn lên dương vật anh.

Sở Thiên Từ sinh ra vốn đã yếu ớt nên đối với bộ phận sinh dục to bự mang theo sùng bái không tự chủ.

Cậu vươn đầu lưỡi đỏ sẫm liếm từ dưới lên trên họa mi Trần Bách Ca, từ gân xanh uốn khúc ở phần gốc cho đến khe trên quy đầu đều được cậu chăm sóc từng chút.

Tiếng nước liếm láp chọt chọt vang vọng, vừa dâm mỹ vừa hiếu sắc. Cậu dùng môi bọc lấy hàm răng, đem dương vật to dài ngậm vào trong miệng.

Vừa mới đi vào đã bị Trần Bách Ca dùng sức ấn đầu xuống làm cậu sặc đến không thở nổi, hai tay nắm chặt cặp đùi chắc khỏe của Trần Bách Ca giãy giụa nhưng lại bị nhấn càng mạnh.

Cả khuôn mặt cậu đều chôn vào đám rừng rậm rạp kia, trong hơi thở tràn ngập mùi vị nam tính nhưng cậu lại không ghét.

Cậu không biết có phải trời sinh mình dâm dăng hay không, nhưng cậu lại nghĩ trên đời này chỉ có mùi vị của Trần Bách Ca làm cho cậu trầm mê như vậy.

Sở Thiên Từ tận lực để mình quên đi cảm giác nôn mửa mà cố gắng thích ứng kiểu xâm lược này.

Trần Bách Ca lại chẳng chút nào thương tiếc, anh ấn sau gáy Sở Thiên Từ dùng sức ấn dương vật rút ra cắm vào trong yết hầu, thấy người yêu vì thở không thông mà khuôn mặt đỏ bừng làm thỏa mãn tính dục biến thái bản thân.

Anh cười nhìn người dưới thân giãy dụa. Sở Thiên Từ dù cho hít thở không thông cũng chỉ cau mày tận tâm blowjob cho mình, điểm này lấy lòng Trần Bách Ca cực.

Anh mạnh mẽ rút ra cắm vào gần hai mươi phút, nhìn thấy đôi môi người yêu bị giày vò muốn hồng liên chạy nước rút trăm cái rồi bắn vào yết hầu Sở Thiên Từ, làm cậu sặc đến mức mũi cũng phun ra tinh dịch.

Mặc dù Sở Thiên Từ vội vàng nuốt xuống nhưng tinh dịch trong miệng cũng tràn ra không ít, rơi xuống cẳng chân và mu bàn chân Trần Bách Ca.

Cậu thành kính cúi người, đem tinh dịch trên chân Trần Bách Ca liếm khô sạch sẽ.

Trần Bách Ca nhìn người yêu lấy lòng mình, trong lòng căng lên, anh đá lên vai Sở Thiên Từ.

Khuôn mặt Sở Thiên Từ đầy áp tinh dịch ngược đầu nhìn Trần Bách Ca, không biết phải làm sao.

Trần Bách Ca trầm giọng ra lệnh: “Banh bướm ra.”

Hai năm qua Sở Thiên Từ dù cho trên giường có phóng dăng ra sao nhưng vẫn như trước chẳng thích ứng được ngôn từ quá mức trắng trợn của Trần Bách Ca, mỗi khi nghe đến đều làm cậu khô nóng cả người, chỉ có thể nghe theo lệnh anh.

Cậu ngửa mặt nằm trên thảm trải sàn, hai tay thăm dò cho bộ vị mình cảm thấy xấu hổ nhất.

Cậu đem hoa huyệt nho nhỏ đẩy ra hai bên, lộ ra nơi vừa thánh khiết lại vừa phóng dăng.

Cậu không muốn chạm vào nơi này nhưng lại vì Trần Bách Ca yêu thích nên bản thân cũng chẳng quá ghét, cậu nguyện ý đem nơi xấu xí nhất mở ra cho Trần Bách Ca, chỉ cần anh thích.

Trần Bách Ca mê muội nhìn vào cánh bướm đỏ sẫm vì vừa rồi bị anh chịch mà trở nên sưng đỏ nở to, hoa hạch vươn mình ra ngoài còn mang theo tinh dịch anh mới vừa bắn vào.

Sở Thiên Từ bị nhìn đến xấu hổ, cậu run giọng xin tha: “Trần Bách Ca, anh... anh...”

Trần Bách Ca mặt luôn mang ý cười, dù cho là cảnh tượng như vậy anh vẫn cười nói lời hạ lưu với Sở Thiên Từ: “Cùng xem cưng kia, banh bướm, gọi tên tôi y như một con đĩ. Con đĩ của tôi, em muốn gì?”

Anh ngồi xổm xuống trước mặt Sở Thiên Từ, trong tay cầm dương vật của mình quất vào bướm người yêu.

Âm thanh quất vào kèm theo tiếng nước làm Sở Thiên Từ xấu hổ cùng cực.

Hạ thân cậu giống như vừa tiểu, đều là âm thủy tràn đầy, liên tưởng đến lời Trần Bách Ca cậu y như một con đĩ.

Thế nhưng cậu cam tâm làm con đĩ của Trần Bách Ca.

Đôi mắt tròn hơi hơi nheo lại, một tay dùng hai ngón vạch cánh bướm ra thật lớn, một tay khác nắm lấy đầu vú của mình.

Dáng vẻ diễm tình rên rỉ: “Anh hãy chịch con đĩ của anh đi.”

Trần Bách Ca bị hình ảnh trước mắt kích thích, anh trực tiếp đem dương vật của mình cắm vào hoa huyết, động thịt ướt át căng mịn ôm lấy mút tròn họa mi của mình.

Anh vừa dùng lực làm vừa ngắt véo đầu vú người dưới thân, đem đầu vú tròn trịa kéo lên rồi buông xuống, nhiều lần như vậy liền làm đầu vú sưng đỏ cùng cực.

Hai ngực Sở Thiên Từ đau nhói, huyết nhỏ kèm theo đau đớn cũng co rút mấy lần, điều này càng làm Trần Bách Ca thích cực, làm cho anh sáng khoái một hồi.

Anh mạnh mẽ đẩy hông, làm cho mộng Sở Thiên Từ bị phần khung xương chọc cho tê dại, dương vật to dài dùng hết sức thâm nhập nhiều lần làm cậu có cảm giác sợ hãi bị đâm xuyên.

Sở Thiên Từ bị làm đến thần trí không rõ, nước miếng không tự chủ được mà chảy xuống, rồi lại nhớ đến mệnh lệnh Trần Bách Ca bảo cậu nắm chặt dương vật nhả nhin không được bắn.

Bởi vì Trần Bách Ca chỉ cho phép cậu dùng nữ huyết để đạt cao trào.

Nữ huyết bị đâm thủy làm cho nổi bọt biển, Trần Bách Ca dùng ngón tay quẹt qua sau đó bóp miệng người yêu.

“Liếm sạch đâm thủy của cưng.”

Sở Thiên Từ bé ngoan nghe lời liếm sạch sẽ, thậm chí còn cảm thấy không đủ mà mút mát ngón tay Trần Bách Ca.

Trần Bách Ca trêu chọc cậu: “Đâm không?”

Sở Thiên Từ đầu óc bị chịch đến không rõ ràng, cậu không biết câu này là hỏi cậu đâm không hay là hỏi đâm thủy đâm không.

Chỉ có thể run rẩy trả lời: “Đâm.”

Trần Bách Ca cười nhạo: “Đâm đăng.”

Tiếp theo liền nắm lấy cổ cậu, dùng sức đâm vào rút ra ngón tay, loại nghệt thổ này khiến hoa huyết co rút nhanh từng trận.

Trần Bách Ca bị cảm giác co rút này làm cho cực thích, anh bị kẹp đến sung sướng, rút ra rất khó nên lại dùng sức đâm vào, thật giống như khai bao lần nữa, cứ như vậy mà lặp lại động tác.

Sở Thiên Từ bị chịch đến trắng mắt nước miếng giàn giụa, giống y như búp bê tình dục.

Trần Bách Ca dùng sức rút ra cắm vào, bắn thật sâu vào trong huyết nhỏ.

Mà trong động Sở Thiên Từ cũng phun ra từng trận chất lỏng trong suốt, như là vòi nước hồng phun khắp mọi nơi.

Sở Thiên Từ gãy giữa đạp hai chân, chịu đựng cao trào nghệt thổ.

Trần Bách Ca lập tức ôm cậu vào lòng vỗ về, vuốt lưng thuận khí.

Sở Thiên Từ lúc này mới thở được một hơi, cậu vô lực cần vai người yêu một cái cho hả giận rồi chửi: “Tên cục súc.”

Trần Bách Ca vuốt ve lưng người yêu rồi cúi xuống hôn nhẹ: “Ừ ừ ừ, anh cục súc, anh là tên cục súc. Vợ nói đều đúng.”

Sở Thiên Từ đỏ mặt “Hừ!” tiện đà ra điều kiện: “Ngày mai em muốn ăn sủi cảo tôm, còn có Risotto.”

Trần Bách Ca sướng rồi nên đương nhiên cái gì cũng chịu, “Được, sủi cải tôm với Risotto, cực cực còn muốn ăn gì không?”

Sở Thiên Từ tạm thời cũng không nghĩ ra muốn ăn thêm gì, “Trước tha cho anh!”

Trần Bách Ca cười vang, Sở Thiên Từ thậm chí còn có thể cảm nhận được rung động từ lồng ngực anh, tiếng cười kia càng làm Sở Thiên Từ thẹn quá hóa giận, cậu dùng sức đập một phát vào vai Trần Bách Ca: “Nhanh ôm em đi tắm!”

Họ cười ôm người yêu vào lòng đi tới phòng tắm, tẩy rửa sạch sẽ rồi hai người mới ôm nhau ngủ.

2. Chương 2: Chịch Công Chúa Nhỏ Của Anh

Sáng ngày hôm sau Trần Bách Ca vừa mới tỉnh dậy đã thấy Sở Thiên Từ mặc sơ mi của mình đang khom lưng tìm đồ gì đó, nhưng ha thân lại chẳng mặc gì.

Sơ mi trắng đủ dài nhưng cũng chẳng đủ dài, chỉ che được đến gốc đùi miễn miễn cưỡng cưỡng khuất cặp mông cong mẩy, cảnh xuân vẫn lồ lộ.

Trần Bách Ca nằm trên giường, dù bận vẫn nhàn thưởng thức xuân ý sớm mai.

Sở Thiên Từ cũng không biết Trần Bách Ca đã tỉnh, vẫn chuyên chú tìm đồ của mình.

Trái lật ngăn kéo, phải đẩy ngăn tủ.

Hồn nhiên không biết đôi móng tròn trịa căng đầy của mình bị người xem hết, thậm chí khi mân mê cánh móng không cẩn thận làm lộ bướm hoa sưng tấy cũng bị người phía sau ngấm kỹ trăm lần.

Trần Bách Ca tình dục dồi dào, tối hôm qua ba lần bắt quá là thấy Sở Thiên Từ đáng thương nên tha cho.

Buổi sáng vốn dương cương, Trần Bách Ca cũng không nín nhịn dục vọng của mình, anh móc họa mi sung sức trong đũng quần ra, lỗ tiểu trên quy đầu mở lớn tràn ra nước dâm, dương vật thẳng tắp đứng thẳng như một cây thương, hai viên bi tròn bên dưới năng trình trích tỏ rõ phân lương kinh người.

Trần Bách Ca cầm họa mi trong tay nhìn cảnh xuân dào dạt trước mắt, chậm chậm tuốt động gân xanh quần quanh để chiều chuộng điểm mẩn cảm của mình.

Một tay hơi dùng sức xoa quy đầu, một tay khác cầm lấy hai quả trứng bên dưới.

Anh nhớ tới cảm giác mình mạnh mẽ chen vào âm đạo Sở Thiên Từ, được động nhỏ căng mịn bao chặt lấy, còn vì người yêu vừa đau vừa thích mà miệng mồm rên rĩ.

Trần Bách Ca cũng chẳng tận lực kiềm chế bản tính, tuốt động hơn 20 phút thì thấy sắp được rồi.

Anh nhắm nhện ý bắn, dùng chăn che hạ thân mình lại, khàn giọng ho khan một tiếng,

Sở Thiên Từ nghe giọng người yêu xoay người, khuôn mặt ngây thơ tràn ngập ý cười: “Anh tỉnh rồi!”

Trần Bách Ca mỉm cười mở vòng tay gọi cậu lại.

“Cục cưng lại đây.”

Sở Thiên Từ bạch bạch bạch chạy tới bên giường, vừa muốn ngồi xuống thì Trần Bách Ca ngồi dậy, thấy được họa mi bên dưới đã hót líu lo rồi.

Sở Thiên Từ còn chưa rõ chuyện ra sao đã bị ôm lấy trực tiếp ngồi xuống con họa mi kia.

Trần Bách Ca chẳng nói lời nào mà cắm thẳng vào, cắm đến sâu nhất.

Hoa huyết không được mở rộng, dù cho đêm trước có hoan hảo nơi này còn ướt át, nhưng cũng không chịu nổi một vật to bự đột nhiên tiến vào.

Sở Thiên Từ đau đến hét ầm lên, mới vừa rồi mặt còn tươi cười giờ đã trắng bệch trong nháy mắt, nước mắt lã chã.

Nhưng cậu lại không biết, đau đớn và nước mắt là thuốc kích tình tốt nhất.

Trần Bách Ca dựa vào lực tay lực eo kinh người nâng mông Sở Thiên Từ lên đưa đẩy từ bên dưới.

Một bên vừa làm, một bên vừa nói lời dễ tiện.

“Cục cưng, em xem con bướm non nốt kẹp chặt dương vật tôi này.”

“Sao em khóc, mà bướm cũng khóc? Toàn là nước, để tôi lấp kín em, còn không mau cảm ơn tôi một lời?”

“Em có phải là bướm không? Được anh chịch từ nhỏ?”

Sở Thiên Từ bị những lời này làm cho ngượng không thôi, nhưng cũng là nghe đến có cảm giác, dâm thủy phía dưới càng thêm tràn lan.

Dù sao Sở Thiên Từ từ một tờ giấy trắng cho đến đáng vẽ dĩ điểm bây giờ đều do một tay người này dạy dỗ, anh quá biết điểm mẫn cảm của Sở Thiên Từ nơi nào, làm sao để cậu đạt cao trào, chịch thế nào để cậu phun nước, Trần Bách Ca bắt bí vừa đúng.

“Từ Từ, bướm của em bị thủng phải không? Sao lại toàn là nước? A?” vừa nói vừa dùng sức đỉnh lên trên.

Sở Thiên Từ bị nói đến thẹn không chịu được, hai tay che miệng Trần Bách Ca không cho anh nói tiếp, Trần Bách Ca lại dùng đầu lưỡi liếm lòng bàn tay cậu.

Đầu lưỡi ướt át thấm ướt bàn tay, tựa lưỡi làm cậu nghĩ đến vật đang làm chuyện xấu dưới hạ thể mình, làm cho cậu cao trào một lần rồi lại một lần.

Cậu muốn rút tay về nhưng lại bị Trần Bách Ca kéo lại, đem mỗi một ngón tay đều ngậm vào miệng liếm láp, liếm láp đùa bỡn như khi liếm họa mi.

Trần Bách Ca nhìn Từ Từ nhà mình sắp cao trào, bản thân cũng không nhẫn nại thêm nữa, mạnh mẽ thúc đẩy vài cái rồi bắn vào trong, Sở Thiên Từ đồng thời cũng đạt tới cao trào.

Đầu lưỡi đỏ sẫm của cậu duỗi ra ngoài, tình ái quá mức hưng phấn làm cho cậu muốn nói cũng nói không được, giống như cá mắc cạn há mồm đớp khí sẽ làm cậu sống thêm một giây.

Tinh dịch Trần Bách Ca bắn vào trong vách động, sâu trong thịt huyết, cánh hoa sưng tấy cũng nở to, là đáng vẽ dâm loạn lây lội.

Hai người ôm nhau sau dư vị cao trào, Trần Bách Ca một bên vỗ lưng thuận khí cho Sở Thiên Từ, vừa dùng đầu lưỡi liếm láp bờ môi cậu. Chờ ánh mắt của cậu thanh tỉnh liền mạnh mẽ với lưỡi vào, hai người môi răng cọ sát, đầu lưỡi dây dưa có tiếng nước vang vọng bên tai làm Sở Thiên Từ xấu hổ không thôi.

Trần Bách Ca vào những lúc này cực kỳ cường thế, khi hôn nhau cũng không chút nào keo kiệt, anh dùng sức đem đầu lưỡi đẩy đến nơi sâu nhất, liếm láp hàm trên cho đến khi Sở Thiên Từ nôn khan mới thôi.

Bởi vì bị bắt ép mở miệng nên cậu không cách nào phản kháng, vì vậy nước miếng không thể khống chế chảy dọc xuống theo khóe môi.

Trần Bách Ca lại tràn ngập ý xấu đâm ngón tay vào trong âm đạo người yêu, khuấy trộn hỗn hợp chất lỏng tinh dịch với dịch thủy rồi từng chút từng chút bôi lên mặt Sở Thiên Từ.

Nụ hôn vừa kết thúc lại đem chất lỏng như bôi son bôi lên môi cậu, làm bờ môi càng thêm đầy đà sắc dục.

Sở Thiên Từ ngơ ngác tùy ý anh làm xấu trên người mình.

Thậm chí còn ngại không đủ vươn lưỡi mút mát ngón tay Trần Bách Ca, đem chất lỏng tanh nồng liếm láp đến gần như không còn.

Trần Bách Ca chờ cậu liếm sạch mới vỗ vỗ khuôn mặt Sở Thiên Từ, cứ như khen thưởng hôn lên môi cậu một cái.

Trần Bách Ca ôm cậu vào lòng chờ cậu hồi sức nghỉ ngơi.

Hai ngày nay Sở Thiên Từ bị Trần Bách Ca phịch đến ngất xỉu hai lần, trên giường, vì đam mê nên đương nhiên anh muốn gì được đó, xuống giường, khả khả cậu liền trở mặt không quen.

Sở Thiên Từ tức giận nói: “Sủi cảo tôm cái gì? Rosotto cái gì? Em thấy anh chính là đồ khốn!”

Trần Bách Ca lại hôn hai cái dỗ người: “Cưng ơi anh sai rồi, nhưng ai bảo em so với sủi cảo tôm, Rosotto còn ngon hơn làm chi, anh thật sự là thèm đến chơi với!”

Sở Thiên Từ bị mấy câu này làm đỏ mặt nhưng cũng không chịu buông tha: “Hừ, khi anh tỏ tình thì nói gì hả? Để em làm công chúa nhỏ của anh?”

Trần Bách Ca oan uống chót rôi: “Đúng vậy, cục cưng em sao không phải là công chúa nhỏ của anh?”

Sở Thiên Từ vô cùng tức giận: “Công chúa nhà ai mà bị nện đến hụt hơi hả!”

Trần Bách Ca vẫn rất tốt tính: “Đó là vì chẳng ai viết cuộc sống sinh hoạt của nàng sau khi gả cho hoàng tử mà, cho nên mới không ai biết đó! Còn nữa, anh để em làm công chúa nhỏ của anh thật sự đã làm được mà!”

Sở Thiên Từ cắn một phát trên bờ vai anh, miệng mơ hồ nói: “Anh làm được chỗ nào?”

Trần Bách Ca đỉnh háng lên trên: “Chị công chúa nhỏ của anh ăn dương vật cũng không dễ dàng!”

Sở Thiên Từ bị những lời hạ lưu của Trần Bách Ca làm cho “Anh... anh...” mấy tiếng đỏ bừng cả mặt

không biết làm sao.

Trần Bách Ca nhìn dáng vẻ kia của người yêu thì cười không ngừng được, ôm lấy người đi rửa mặt, tắm rửa sạch cho mình và cả công chúa nhỏ, xong rồi đi nhà bếp chuẩn bị điểm tâm.

Sở Thiên Từ thở phì phò chỉ vào Trần Bách Ca: “Nói cho anh biết, nếu không ngon thì anh sẽ xong đời!”

Trần Bách Ca xin tha: “Được được được, công chúa nhỏ của anh.”

Sở Thiên Từ quay người về phòng ngủ, sáng sớm tìm đồ chỉ mới được một nửa đã bị tha đi nện ầm ầm.

Trần Bách Ca làm xong điểm tâm lại không thấy Sở Thiên Từ đâu, về phòng ngủ tìm thì thấy cậu vẫn lật lật tìm tìm gì đấy.

“Tìm gì vậy cưng?”

“Vòng tay mẹ cho em, em không nhớ để đâu rồi!”

Khi nói Sở Thiên Từ tức giận đồ gì cũng mất, Trần Bách Ca thấy bộ dạng ngốc nghếch này của cậu lại thích không thôi.

“Đứa ngốc, em sợ ngày hôm nay quên mang nên sáng qua đã để trong phòng khách.”

Sở Thiên Từ vỗ trán, “Đúng á! Ha ha ha quên mất!”

Trần Bách Ca vươn tay ôm công chúa nhỏ mau quên này đến phòng khách, để cậu ngồi trên chân mình.

3. Chương 3: Anh Là Tên Khốn Của Em

Edit: Kriez

Sở Thiên Từ cảm thấy bị ôm lấy đút cơm thật sự là quá xấu hổ, giãy dụa muốn xuống lại bị Trần Bách Ca đè chặt, còn không yên tĩnh thì bị hét mông, cuối cùng cũng đỏ mặt yên tĩnh.

Trần Bách Ca không nói đạo lý: “Anh thấy em đang quyến rũ anh.”

Sở Thiên Từ thật sự là khổ không nói được, bên dưới đã bị chịch đến phát đau thì quấy rầy tên này kiểu gì? Đây là nghĩ nhiều không thông, cũng đừng nên tìm chết vậy chứ?

Cậu không dám phản bác, chỉ có thể nhỏ giọng lầm bầm: “Em không có.”

Trần Trần Bách Ca nhăn lại, thấp giọng: “Còn nói không có? Em đã quên mất sinh nhật lần trước của anh em làm gì rồi sao?”

Thoáng chốc khuôn mặt Sở Thiên Từ đỏ bừng, gơ tay che miệng Trần Bách Ca lại.

“Không cho nói, không cho nói! Anh là tên khốn!”

Trần Bách Ca nắm lấy tay người yêu đặt trên môi mình hôn lấy hôn để.

“Được, không nói thì không nói, chúng ta ăn cơm đi.”

Tuy là không nói nhưng Trần Bách Ca nào có thể quên công chúa nhỏ của anh ngọt bao nhiêu.

Sinh nhật năm ngoái của Trần Bách Ca vừa lúc việc trong khoa thông thả, buổi chiều không có việc gì nên tan tâm về sớm.

Nói thật, mấy năm anh luôn bận bịu công việc nên những chuyện như sinh nhật thường bị quên mất, có lúc phải đứng bên bàn phẫu thuật cả đêm, sinh nhật cũng trải qua như thế.

Nếu như ngày đó có thể thuận lợi ra đời một bé con vậy cũng coi như có duyên phận với anh, cùng một ngày sinh với ông đây rồi.

Mà Trần Bách Ca gần hai năm nay cũng coi như bị dụ dỗ chiều hư, trước một tháng đã bắt đầu đòi quà, trên taobao mua một đồng hồ kỳ quái, rõ ràng là muốn dùng cho ngày sinh nhật.

Sở Thiên Từ nhìn một dãy xe giao hàng sâu sắc cảm nhận mình phải chạy ngay đi, nếu không sinh nhật năm sau của Trần Bách Ca chính là ngày giỗ của mình.

Vì vậy cậu nghiêm mặt bảo anh cút đi.

Trần Bách Ca sấn tới cắn khuôn mặt phùng ra kia: “Cực cực thật sự không nói đạo lý, sao em có thể mua áo mưa 120 lại không cho anh mua siếc toy vào ngày sinh nhật?”

Sở Thiên Từ đỏ mặt đẩy anh ra: “Anh còn tính dùng trợ hứng? Anh không trợ em đã muốn chết!!! Lại nói,

120 là vì được lợi á! Bây giờ anh mua thật sự rất đắt!!!”

Trần Bách Ca dỗi dành cục cưng đang xù lông: “Đúng đúng đúng, vợ anh nói đúng, vợ cần kiệm lo việc nhà, là anh không đúng. Nếu vợ đã nói thế vậy mình dùng nhiều thêm mấy lần. Dù sao mua cũng đã mua, phải đem tiền vốn lấy lại cho hết!”

Sở Thiên Từ chỉ vào cái tên không biết xấu hổ kia nói không ra lời, lại bị người ta ôm vào trong lòng hôn lấy hôn để.

—

Đây sợ rằng là một lần sinh nhật mong đợi nhất của Trần Bách Ca, anh cố ý về sớm là vì đêm nay.

Nhưng trong suy nghĩ của anh vẫn là phải dùng chút thủ đoạn, Từ Từ của anh cũng không dễ nói chuyện.

Kết quả khi anh đẩy cửa nhà lại nghe được tiếng rè rè trong phòng ngủ.

Anh vào phòng thì thấy một thân hình gầy gò gần như trần truồng nằm trên giường.

Mà hạ thể kia rõ ràng khác với tất cả mọi người, có dương vật nam tính nhưng cũng có âm hộ nữ tính.

Càng làm người ta say mê chính là cậu cốt nhây.

Cậu mặc áo ngủ nữ gợi cảm, bộ ngực thấp thoáng nhô trên người bị hai mảnh vải mỏng tang che lấp, hai đầu vú như ẩn như hiện.

Quần chữ T nơi hạ thân mặc như không mặc, hai sợi dây quần lót biến dạng gần như không ra hình thù gì.

Dương vật bị một thứ buộc chặt thẳng tắp đứng đó, không người an ủi mà chảy ra dâm thủy, nhìn vào thật đáng thương.

Trong hoa huyệt cắm một cây chuối hạt, hạt châu khổng lồ làm âm hộ căng đến tràn đầy, chỉ chừa lại mấy hạt bên ngoài thật không khỏi làm người ta ảo tưởng cuối cùng ở trong đó đã cắm sâu bao nhiêu.

Hậu huyệt cũng không bỏ trống, nhưng chỉ thấy được một sợi dây dài ở bên ngoài. Nhìn kỹ lại mới phát hiện, một cái trứng rung hồng nhật đang không ngừng chấn động bên trong, lúc này tuy vẫn đang chỉnh ở mức thấp nhất nhưng lại làm anh không chịu được trùng kích mà tình dục mang đến.

Thân thể Sở Thiên Từ cũng bị tình dục thiêu đốt đến hồng hào, cậu nghe tiếng mở cửa, ngược nhìn thì biết

anh đã về.

Vừa nghĩ tới chuyện tiếp theo, không biết nên thở một hơi hay là nên sợ hơn.

Biết anh sẽ giúp mình thoát khỏi khốn cảnh bây giờ, nhưng cũng biết cái giá trả rất đắt.

Người cậu chảy mồ hôi ròng ròng, hạ thân cũng bị những thứ này quấy đến mềm nhũn.

Vừa mở miệng, ngay cả hơi thở cũng mang hương diễm tình, “Chồng ơi, thấy em nghe lời không?”

Đôi mắt Trần Bách Ca trầm xuống, thấp giọng nói: “Thật nghe lời.”

Dứt lời, vừa cởi cà vạt vừa đi về phía cậu, áo vest vướng bận cũng cởi luôn.

Cởi xong áo ngoài, còn lại trên người anh là áo trắng quần tây, càng làm lộ ra vẻ cấm dục.

Sở Thiên Từ biết chiếc áo kia bao lấy cánh tay và lồng ngực tràn đầy sức mạnh, vật bên trong quần tây lại càng làm mình dục tiên dục tử.

Cậu đuổi đầu lưỡi đỏ sẫm liếm liếm đôi môi mình.

Trong tai Trần Bách Ca là tiếng vang ong ong của trứng rung còn trước mắt là dáng vẻ dụ người của Eros.

Anh quỳ trên giường, kéo khóa quần tây, từ bên trong móc ra dương vật trắng kiện, dường như từ lúc vật này nhận chủ, chỉ cần thấy Sở Thiên Từ thì chỉ biết động dục, lại còn vừa cứng vừa nóng.

Anh rút chuối hạt ra, vật này không biết chạm đến nơi nào làm cho Sở Thiên Từ khom lưng cuộn tròn cả người, ghen ngào không thôi.

Trần Bách Ca nhìn chất lỏng dâm mị trên chuối hạt, đem nó để ngay miệng Sở Thiên Từ.

“Liếm sạch nước của em đi.”

Sở Thiên Từ không thể làm gì khác hơn là a a ngậm lấy, hai tay nâng chuối hạt, từng chút từng chút một liếm khô sạch sẽ.

Trần Bách Ca nhìn dáng vẻ dĩ thỏa này của cậu nhện không được muốn nhục nhã mấy câu.

Anh một bên cầm dương vật quất vào bướm Sở Thiên Từ, một bên nói lời thô bỉ.

“Thân thể trần truồng lộ bướm chờ tôi chịch em đúng không?”

“Em nói xem có phải em thiếu chịch không? Hả?”

“Tôi thấy em còn dâm hơn dĩ, dĩ thỏa.”

Dứt lời liền đem chym đỉnh vào trong đó, chuỗi hạt so ra vẫn không thể dài được như Trần Bách Ca, đột nhiên tiến vào như vậy làm Sở Thiên Từ đau đến trắng mắt.

Sau khi chờ Sở Thiên Từ thích ứng, Trần Bách Ca liền thẳng thắn thoải mái không chút kiêng dè rút ra cầm vào.

Khi cắm vào trong huyết, anh không muốn mở rộng một là do nơi này có thể làm như vậy, càng là vì anh không thể chờ được nữa muốn nhìn bộ dạng đau đớn của Sở Thiên Từ, anh đem con bướm kia chịch đến chảy nước, chịch đến sưng lên, chịch đến tan nát, chịch đến khi nhận chủ, vừa nhìn thấy anh liền động dục chảy nước.

Anh dùng lực cắm vào, lại tàn nhẫn rút ra, mỗi một lần như vậy tựa như muốn lôi cả thịt bên trong ra ngoài.

Sở Thiên Từ không chỉ bị chịch bướm, mà động nhỏ phía sau cũng bị trứng rung hành hạ rơi vào bể dục không thể tự kiềm chế.

Hai mắt Sở Thiên Từ tràn ngập hơi nước khẩn cầu nhìn người phía trên, chỉ hy vọng anh có thể nhẹ tay với mình, nhưng ánh mắt như thế chỉ càng làm họa mi Trần Bách Ca lớn hơn.

Trần Bách Ca nhớ tới lần đầu tiên lúc hai người gặp mặt, Sở Thiên Từ cũng là như thế, đôi mắt oánh lệ nhìn mình, kêu khóc lại né tránh mình.

Khi đó, anh thật sự muốn đem đứa trẻ này đặt dưới thân tàn nhẫn mà chịch, bây giờ rốt cuộc cũng như mong muốn.

Dây kéo quần tây theo động tác của anh cọ vào mông Sở Thiên Từ, làm cho đôi mông căng mẩy hồng hồng tạo ra vài dấu vết.

Họa mi Trần Bách Ca bị bướm người yêu mút mát, hậu huyết ngậm trứng rung chấn động lại như có như không tác động đến dương vật của anh, điều tuyệt vời này làm đốt sống cuối của anh như tê dại.

Sở Thiên Từ bị tình sự kích thích làm cho thần trí không rõ, nước miếng chảy giàn giụa, dưới thân lại như cái vòi hồng không khống chế được phun nước.

Cậu cầu xin: “Chồng ơi, xin anh, đừng, không chịu được, a..”

Cậu khóc hô không có chút tác dụng, Trần Bách Ca vẫn như trước khai phá bốn phía trong thân thể cậu, nhắc một chân gác lên vai mình, để chỗ riêng tư kết hợp càng thêm chặt chẽ.

Cắm vừa sâu lại vừa mạnh.

Sở Thiên Từ nhất thời nhịn không được, trong hoa huyết phun ra một cổ chất lỏng, dương vật bị trói buộc cũng siết phồng đến tím bầm.

Trần Bách Ca thấy cậu như vậy cũng không nhẫn nại thêm nữa, vẫn tư thế ấy đem tinh dịch bắn vào, cũng thuận tiện mở vật vẫn buộc dương vật cậu ra, cho phép dùng chym lên đỉnh một lần.

Sau khi cao trào qua đi anh ôm Sở Thiên Từ vào lòng, hai người thở hổn hển nghỉ ngơi, giữa môi răng quần quýt anh lại nghĩ tới một kiểu chơi khác.

4. Chương 4: Chịch Bánh Ngọt Nhỏ Của Anh

Edit: Kriez

Trần Bách Ca ôm lấy người yêu trần trụi ra phòng khách, không gian tối tăm do kéo kín màn bỗng nhiên bị ánh sáng bao trùm, khoảng không trống trải làm cho Sở Thiên Từ xấu hổ không thôi.

Sở Thiên Từ dùng tay che mắt mình lại, tình triều gợn sóng giăng đầy khuôn mặt say tình, ngay cả khóe mắt cũng còn lưu lại dư vị tình ái, Trần Bách Ca hận không thể chịch chết người yêu nuốt luôn vào bụng, ngay cả xương cốt máu thịt cũng là của mình.

Sở Thiên Từ được người yêu nhẹ nhàng đặt trên bàn phòng khách, mặt bàn lạnh lẽo làm cho cậu không khỏi run lên.

Trần Bách Ca cúi người vỗ về hôn lên má lên môi người yêu, thủ thỉ bên tai cậu: “Cực cực, bánh ngọt em để đâu?”

Lỗ tai Sở Thiên Từ mẫn cảm vô cùng, bên tai còn truyền đến hơi nóng làm cho toàn thân cậu bủn rủn, hai má ửng hồng, ưm nói: “Tủ lạnh... trong tủ lạnh...”

Trần Bách Ca thuận thế hôn lỗ tai người yêu như khen thưởng, xong còn ngậm trong miệng thưởng tức một phen, còn thổi hơi vù vù, đến khi nhìn thấy cả người Sở Thiên Từ run lên mới hài lòng nói: “Thật ngoan.”

Dứt lời liền xoay người đi vào nhà bếp, vừa đi mấy bước đã quay lại, anh chỉ vào nơi riêng tư của người yêu, trầm giọng ra lệnh: “Cắm ngón tay vào trong bướm chờ anh trở lại.”

Mệnh lệnh như vậy làm cho Sở Thiên Từ xấu hổ không thôi, nhưng mà không thể không làm, cậu run run rẩy rẩy vươn tay thăm dò vào vùng cạnh cánh bướm, cắm ngón tay vào từng chút từng chút một.

Bên trong ẩm ướt mềm mại mát ngón tay mình thật chặt, cậu thậm chí có thể mò vào tận nơi Trần Bách Ca vừa mới bắn tinh vào, còn có dâm thủy tràn lan không thể khống chế.

Chờ khi Sở Thiên Từ hai tay ôm đùi, còn cắm hai ngón tay moi móc hoa huyết dùng ánh mắt cực kỳ đáng thương nhìn về phía mình, lúc này Trần Bách Ca mới thỏa mãn đi vào nhà bếp.

Trần Bách Ca mở cửa tủ lạnh, bên trong là một chiếc bánh ngọt cỡ vừa, trên mặt phủ kín những hoa quả anh thích màu sắc khác nhau, nhìn rất đẹp.

Chỉ là nhìn thấy những bông hoa không ngay ngắn bên cạnh thì biết bánh kem này chính là tác phẩm của người yêu.

Vốn định lấy bánh rồi ra ngay, nhưng khi đóng tủ dư quang khỏe mắt lại thấy một chùm nho, một chén dâu tây, thanh long và xoài cắt hạt lựu còn dư lại khi làm bánh.

Cảm thấy đã có tính toán khác rồi.

Mà khoảng thời gian Trần Bách Ca ở trong nhà bếp, Sở Thiên Từ chỉ có thể dùng một tư thế nằm trên bàn. Mặt bàn thủy tinh vốn lạnh lẽo nay cũng bị tình dục của mình làm cho ấm áp, cậu dùng ngón tay đẩy cánh bướm ra, ngăn mặt dạng hai chân, bộ dạng dâm đang mặc người đến hiếp.

Dâm thủy trong hoa huyết thuận theo ngón tay chảy xuống dưới mông, đọng thành một vũng nước nhỏ. Dương vật thẳng tắp kề sát bụng gấp rút cần người yêu thương.

Khi Trần Bách Ca trở lại thì thấy cảnh tượng này.

Rõ ràng là hạ thể khác người nhưng lại là vực sâu dục vọng, khiến người ta cam tâm tình nguyện vạn kiếp bất phục vì nó. Đáng lẽ phải là thanh niên dâm đang nhưng lại như thiên thần trong trắng, làm người ta không tự chủ được sinh lòng ngóng trông với cậu.

Trần Bách Ca vừa mới phát tiết một trận nên cũng chẳng sốt ruột mấy phần. Trái lại muốn thừa dịp cơ hội hiếm có ăn cho no nhìn cho đã, dù sao lúc thưởng mỗi lần muốn làm chuyện quá đáng với người yêu

đều phải vừa gạt vừa đỡ, vừa phải quyến rũ vừa phải uy hiếp.

Mà sinh nhật là dịp đặc biệt, Sở Thiên Từ vì muốn làm Trần Bách Ca vui vẻ nên cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì, mặc cho anh đùa bỡn, sỉ nhục, khinh thường.

Trần Bách Ca thỏa mãn với sự săn sóc của người yêu, cảm kích người yêu tri kỷ, mà Trần Bách Ca lại là kẻ không có còn đỡ, có rồi chính là được voi đòi tiên.

Anh nhìn người trên bàn mỉm cười: “Cục cưng, làm bánh kem nhỏ cho anh được không?”

Chương 4: Chịch bánh kem nhỏ của anh (Trung)

Sở Thiên Từ như cá nằm trên thớt chờ làm thịt, thân thể run rẩy chờ tên đồ tể phán xét, nào dám nói một chữ “Không”.

Giọng cậu run run trả lời Trần Bách Ca: “Dạ.”

Trần Bách Ca đặt bánh kem trái cây ở một chỗ không xa, để anh có thể thuận tiện làm “Bánh ngọt”.

Người yêu như dĩ thỏa sợ run thân, vạch nơi riêng tư nằm trên bàn đáng thương cực kỳ.

Trần Bách Ca bắt đầu “Làm”.

“Con dĩ của anh, lấy tay trong bướm em ra đi.”

Sở Thiên Từ nghe lời rút ngón tay từ nơi riêng tư ra, ngón tay ướt nhẹp chất lỏng dâm dăng của mình, cậu nghiêng đầu không dám nhìn đến.

Mà Trần Bách Ca thấy người yêu như vậy lại nổi hứng đùa giỡn.

“Cục cưng, em nếm thử nước trong bướm em có ngọt không.”

Sở Thiên Từ nức nở muốn từ chối: “Đừng mà, không muốn...”

Trần Bách Ca trầm mặt im lặng nhìn cậu.

Sở Thiên Từ biết, dưới giường anh bao dung mình vô điều kiện, người lớn cứng trẻ cũng chẳng sánh bằng anh, chỉ cần Sở Thiên Từ muốn sợ là đến sao trên trời cũng sẽ hái cho cậu.

Nhưng trên giường Trần Bách Ca lại muốn kiểm soát tuyệt đối, với tiền đề là Sở Thiên Từ an toàn và cũng có được khoái cảm, biến thái đến độ hi vọng mỗi một cọng tóc gáy người yêu đều lên đỉnh vì mình.

Bởi vậy Sở Thiên Từ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Cậu vói tay vào miệng liếm láp từng ngón một, đem chất lỏng bên trên mút sạch vào miệng.

Đầu lưỡi đỏ sẫm len lỏi trong những kẽ tay trắng trắng làm chuyện dâm đẳng hạ lưu, thật khiến cho Trần Bách Ca hứng tình tăng vọt.

Trần Bách Ca để cậu nằm ngửa trên bàn, nhưng bàn không đủ dài nên chân chỉ có thể cong lên dẫm trên cạnh bàn. Tư thế này ngược lại dễ dàng cho Trần Bách Ca.

Trần Bách Ca lấy tay quét một đồng kem rồi bôi lung tung trên mặt Sở Thiên Từ.

Giống như những bữa tiệc sinh nhật bị người ta chọi bánh vào người, trên mặt Sở Thiên Từ đâu đâu cũng là kem, ngay cả lông mi cũng dính nhơm nhớp làm cậu không mở mắt ra được.

Chờ khi Sở Thiên Từ liếm sạch chất dịch trên ngón tay, Trần Bách Ca đã đem kem bôi lên môi cậu, sau đó lấy một quả dâu tây.

“Cục cưng, ngậm quả dâu này đi, nếu em lỡ cắn nát nó thì anh sẽ cắn nát nơi khác của em để bù vào.”

Sở Thiên Từ dè dặt ngậm quả dâu, không dám dùng sức cũng không dám động người, chỉ chốc lát nước miếng đã từ bên môi chảy xuống.

Trần Bách Ca lại tiếp tục động tác.

Anh lấy hai chiếc bông kem đặt ở nơi đầu vú, trong màu trắng của kem có thể mơ hồ nhìn thấy đầu vú phần hồng, rồi anh lại lấy hai viên xoài để lên trang trí.

Kem và hoa quả lạnh lẽo làm cho Sở Thiên Từ run lên, thế nhưng hiểu rõ động tác của người kia, cậu lại càng xấu hổ mà ngứa ngáy con bướm.

Trần Bách Ca lấy kem bôi tại nơi riêng tư của cậu, nơi đó mỗi ngày đều bị anh cạo lông sạch sẽ cho nên trắng ngần đáng yêu. Lại lấy thêm chút kem, kem và dâm thủy hòa nhau trở thành hỗn hợp dính dính nhớp nháp.

Trần Bách Ca tát một phát vào bướm Sở Thiên Từ, sức lực không nhỏ.

“Đi thôi! Nước dâm của em làm kem rơi hết rồi! Xem ra phải lấy đồ chặn con bướm dâm này lại!”

Trong miệng Sở Thiên Từ ngậm dâu tây không nói ra được tiếng, chỉ có thể nghẹn ngào rên rỉ.

Trần Bách Ca bẻ từng trái nhỏ, chậm rãi nhét vào trong bướm của người yêu.

Nhét vào tổng cộng 16 trái nho ngọt ngào, hoa huyết Sở Thiên Từ no căng không chịu được, bụng dưới cũng hơi nhô lên.

Lúc này Trần Bách Ca mới hái lòng với bánh sinh nhật của mình.

Tiếp theo, chính là ăn bánh kem ngon lành.

Trần Bách Ca nhìn kiệt tác của mình khá hài lòng.

Thân thể trẻ trung xinh đẹp nằm trên bàn kiếng trong suốt, trên thân đều là màu sắc tươi sáng của hoa quả, nhưng cậu so với hoa quả lại càng vui càng tươi hơn.

Trên mặt bị trét đầy kem, là dáng vẻ bị làm nhục.

Hạ thể bị nhồi nhét đến căng đầy, bụng dưới nhô lên giống y như phụ nữ mang bầu.

Trần Bách Ca dùng lưỡi từng chút từng chút liếm sạch kem trên mặt Sở Thiên Từ, bắt đầu từ trán rồi dần dần đến mắt.

Sở Thiên Từ cảm nhận được mi mắt bị liếm, nhưng cũng cảm giác như tròng mắt bị người đùa giỡn trong tay, sự sợ hãi cùng với kích thích làm cho cậu càng thêm hưng phấn.

Liếm suốt một đường, bắt đầu từ trán đến hai má rồi lên môi.

Đầu tiên anh mút kem vào miệng rồi cắn luôn cả trái dâu tây trong đó.

Hai người mỗi người ngậm một nửa, Trần Bách Ca nuốt phần trong miệng mình rồi cướp luôn cả phần trong miệng Sở Thiên Từ, quần từ bên cậu về phía mình.

Nước màu đỏ của trái dâu lưu lại giữa răng môi Sở Thiên Từ, chua chua ngọt ngọt, màu đỏ sậm làm nền cho hai má trắng ngần càng làm lộ ra vẻ xuân tình.

Trần Bách Ca nuốt nửa quả dây tây của Sở Thiên Từ rồi liếm môi tán thưởng, “Thật ngọt.”

Sở Thiên Từ cũng hiểu kì vượn lười liếm nhưng lại bị Trần Bách Ca ngậm đầu lưỡi mình, môi lưỡi hai người quần quýt, tiếng nước chụt chụt vang vọng.

Nụ hôn kết thúc, Trần Bách Ca chép miệng như vừa thưởng thức mỹ vị tuyệt vời.

Anh cười nói với Sở Thiên Từ: “Không, em mới ngọt.”

Một câu nói làm mặt Sở Thiên Từ đỏ bừng.

Trần Bách Ca cười vượn lười liếm một đường xuống dưới, bắt đầu ăn trái cây trên đầu vú. Không biết có phải cố ý hay không, anh như không biết chừng mực mút toàn bộ đầu vú vào trong miệng, giống như lấn đầu vú vào trái cây mà nuốt hết vào bụng.

Sở Thiên Từ rên rỉ nức nở: “Trần Bách Ca, Trần Bách Ca, em đau quá.”

Lúc này Trần Bách Ca mới phun đầu vú rách da sưng tấy của cậu ra, còn như không nở mà hôn nó.

Thiệt tình, đây cũng là nơi anh thích nhất.

Dương vật Sở Thiên Từ dính kem anh không thềm chạm vào, để nó lẻ loi đứng đó.

Sau đó để tay lên bướm Sở Thiên Từ, ác ý nói.

“Cưng à, banh ra đi, anh muốn ăn nho.”

Sở Thiên Từ sợ hãi giằng co với yêu cầu ác liệt này, nhưng lại bị Trần Bách Ca hạn chế đặt dưới thân nên không thể động đậy.

Trần Bách Ca như đang nũng nịu vừa cười vừa nhỏ giọng bên tai Sở Thiên Từ: “Anh thật muốn ăn nho...”

Sở Thiên Từ bị câu này làm cho phát ngượng đến toàn thân đều hồng, cậu biết nếu không nghe lời Trần Bách Ca chỉ sợ là không yên.

Vì vậy Sở Thiên Từ dùng sức tách hai cánh bướm ra hai bên, khó khăn nhả vài trái nho ra ngoài, Trần Bách Ca với ngón tay vào lại móc ra mấy trái, lấy một lần liền gần 10 quả.

Trần Bách Ca phân nho ra thành hai phần, một nửa mình ăn một nửa cưỡng ép đút cho Sở Thiên Từ. Cậu ngậm miệng không muốn nhưng lại ấn mạnh vào trong.

Trần Bách Ca ăn xong còn khen: “Thật ngọt, Từ Từ thật ngọt.”

Mới vừa khen xong cũng chẳng nói tiếng nào đã cắm dương vật vào trong.

“Cũng để nó nếm thử xem em ngọt ngào bao nhiêu.”

Nói xong đã dùng sức động hông, đem họa mi đẩy đến nơi thật sâu.

Dương vật đụng phải trái nho nằm trong sâu nhất, điều này cũng gợi lên hứng thú Trần Bách Ca, anh dùng lực động mạnh vào tử cung giống như khi đỉnh vào trái nho.

Trần Bách Ca chịch Sở Thiên Từ đến thần trí không rõ.

“Chồng ơi, chồng ơi, đừng sâu nữa... a... a... xin anh a!”

Tay Trần Bách Ca nắm chặt dương vật khéo léo của cậu không cho bắn, mạnh mẽ rút ra cắm vào trong bướm bướm của cậu, chỗ kia bị chịch đến nổi bọt, nước nho bên trong hòa với âm thủy lầy lội dính dấp.

Trần Bách Ca lại nổi hứng đem hai chân người yêu để trên vai, động từ trên xuống dùng sức thảo phạt, thẳng đến khi chịch Sở Thiên Từ đến trắng mắt nước bọt giàn giụa.

“Đĩ thỏa, là ai đang chịch em?”

“Trần Bách Ca... Trần Bách Ca... Trần Bách Ca...”

“Sai rồi, là ai đang chịch em?!”

Sở Thiên Từ bị chịch đến hụt hơi, đứt quãng trả lời Trần Bách Ca.

“Là chồng... là chồng em...”

“Sai! Là dương vật của chồng chịch em!”

Nói xong lời thô tục Trần Bách Ca lại càng dùng sức chịch cậu, cứ như dùng mãi chẳng hết sức, hạ thân dùng đưa cắm vào rút ra như gấn mô tơ.

Cuối cùng dùng sức chạy nước rút bắn vào bên trong Sở Thiên Từ, kích thích Sở Thiên Từ run lên, trong bướm cũng bắn ra từng trận dâm thủy.

“A! Dương vật của chồng... bắn... a...”

Trần Bách Ca nằm trên người Sở Thiên Từ, hai người đồng thời bình phục hô hấp.

Sở Thiên Từ lấy lại hơi thở lên tinh thần liền cắn thật chặt tay Trần Bách Ca.

“Anh... anh... anh thật đáng ghét! Đồ khốn!”

Trần Bách Ca một bên vuốt ve lưng Sở Thiên Từ, một bên nhận phạt: “Sai rồi sai rồi, anh sai rồi, là anh ngọt, anh không nên ngọt như thế.”

Sở Thiên Từ không hiểu anh đang nói gì.

“Cái gì hả? Cái gì ngọt?”

Trần Bách Ca nằm nhoài bên tai Sở Thiên Từ nói: “Em chính là bánh kem nhỏ của anh, ngọt ngào của anh.”

Sở Thiên Từ lại đỏ mặt.

5. Chương 5: Là Bảo Vật Của Anh

Sở Thiên Từ bị Trần Bách Ca ôm ngồi trên đùi, từng muống từng muống đút cậu ăn điểm tâm, mặc dù cậu biết bây giờ trong đầu tên này toàn là hình ảnh hôm sinh nhật, nhưng cũng chẳng cách nào ngăn cản.

Chỉ là mỗi lần vươn lưỡi cũng chẳng dám liếm muống, thăm nghĩ ăn cho xong nhanh rồi còn dọn, cũng chẳng muốn bị chịch nữa, lại còn bị oan uổng mình quyến rũ người ta, thế giới này thiệt không công bằng mờ.

Dù cho ngàn cẩn thận vạn cẩn thận, nhưng vẫn bị Trần Bách Ca tóm được khuyết điểm.

Chỉ bởi vì trên miệng còn dính một hạt cơm.

Trần Bách Ca duỗi lưỡi cuốn hạt cơm kia vào miệng mình, ánh mắt sâu thẳm nhìn Sở Thiên Từ: “Em còn

không chịu nhận đang quyến rũ anh?”

Sở Thiên Từ cảm thấy mình còn oan hơn Đậu Nga á!

“Em rù quyến anh chỗ nào! Tự anh liếm mà!”

Trần Bách Ca cãi chày cãi cối: “Ồ? Anh dứt em ăn cơm em còn cố tình chừa lại bên mép, đây chẳng phải ám chỉ anh ăn đi? Ăn cơm xong lại ăn em?”

Sở Thiên Từ nắm cổ áo Trần Bách Ca kêu to: “Á! Anh chém gió vừa thôi! Sao không đi làm ảnh để luôn đi? Ai ám chỉ anh!”

Trần Bách Ca lại ngoảnh mặt làm ngơ: “Há, giờ lại còn muốn cởi đồ anh? Vậy được, em cởi đi!”

Nói xong cầm tay Sở Thiên Từ để trước ngực áo mình, cởi bỏ từng cái từng cái cúc áo, Sở Thiên Từ muốn rút tay lại nhưng lại giãy chẳng ra, còn bị Trần Bách Ca nắm thêm chặt.

Áo Trần Bách Ca bên này đã mở phanh ra lộ cơ ngực rộng lớn, nhưng lại cố tình bị cắt đứt bởi một cú điện thoại.

Sở Thiên Từ nghe thấy tiếng này như nghe được tiếng thánh, vội vàng muốn nhận điện thoại nhưng lại bị Trần Bách Ca kéo vào lòng trái hôn một cái phải hôn một cái đến hăng say.

Nhưng cuộc điện thoại này lại rất cố chấp, gọi điện thoại bàn không được lại gọi vào di động của Trần Bách Ca, gọi Trần Bách Ca không thông thì điện thoại Sở Thiên Từ vang lên.

Trần Bách Ca còn cố tình không cho cậu đi nhận điện thoại, lại còn ôm sát rạt, Sở Thiên Từ thật vất vả mới mở miệng nói chuyện được: “Dừng hôn em! Đó là điện thoại của mẹ á! Điện thoại của mẹ anh!”

Trần Bách Ca cho là cậu kiêu cở: “Thôi đi, em còn không nhìn điện thoại mà biết là ai!”

Nói xong lại càng mạnh mẽ luồn lưỡi vào trong miệng Sở Thiên Từ, nỗ lực rằng môi triền miên.

Sở Thiên Từ ngửa cổ ra sau làm Trần Bách Ca chỉ hôn được tới cổ, lớn tiếng giải thích: “Không phải! Chuông điện thoại của mẹ em cài đặt riêng! Là thủy thủ mặt trăng!”

Lần này Trần Bách Ca ngay cả quyền ngăn cản cũng không có, chỉ có thể ôm Sở Thiên Từ đi nhận điện thoại.

Điện thoại vừa thông đã nghe đầu bên kia la lớn: “Trần Bách Ca!! Con càng ngày càng giỏi! Ngay cả Từ Từ tiếp điện thoại cũng muốn quần!”

Sở Thiên Từ vội vàng giải vây cho anh: “Không phải đâu mẹ, vừa rồi tụi con không nghe thấy tiếng chuông, xin lỗi, mẹ!”

Bà Trần sao lại nói lớn tiếng với Từ Từ được, thế là đổi giọng như đổi quần áo: “Ui cha cha, là Từ Từ à! Mẹ muốn hỏi chừng nào các con qua đây? Di Lý muốn nấu ăn cho tụi con đó!”

Sở Thiên Từ ngọt ngào trả lời: “Mẹ, tụi con qua liền, thay quần áo rồi qua!”

Bà Trần vui cười toe toét: “Được được được, vậy mẹ chờ tụi con qua nha!”

Trần Bách Ca nhìn cảnh mẹ hiền con hiếu này lẳng lặng chờ dục vọng bình lặng, hết cách rồi, lần này thật sự không làm được.

Chờ cúp máy, anh giận dữ khiêu khích chia rẽ: “Anh nói em hay, mẹ đây là cố tình mà!”

Sở Thiên Từ cũng chẳng thèm quan tâm, vươn tay lười biếng nói: “Ôm em thay quần áo đi!”

Trần Bách Ca ôm người yêu đi thay quần áo, anh chỉ tùy ý tìm một bộ mặc vào nhưng Sở Thiên Từ lại chọn tới chọn lui.

Màu sắc quá tươi thì không trang trọng, màu sắc quá trầm lại không hoạt bát, kiểu quá đơn giản thì không chính thức, kiểu quá phức tạp lại không đáng yêu.

Chọn tới mức Trần Bách Ca muốn phình đầu luôn.

“Nếu không như vậy đi, em đừng mặc gì hết, hôm nay cứ trần trụi trụi ngáy ngốc ở nhà đừng đi đâu hết, vậy càng hợp ý anh.”

Một câu này trị cho Sở Thiên Từ năm giây sau đã chọn xong quần áo, kết quả Trần Bách Ca nhìn lại chọn bộ đầu tiên.

“Đi thôi đi thôi, thay xong rồi thay xong rồi.”

Sở Thiên Từ thay quần áo xong thì đi lấy sợi chuỗi hổ phách lúc trước mẹ Trần tặng đeo vào, đeo kỹ lưỡng rồi mới gọi Trần Bách Ca ra ngoài.

Trần Bách Ca thấy chuối trằng hạt cười nói: “Ai cha, đem cả đồ gia truyền ra đeo?”

Sở Thiên Từ đập một phát vào vai anh rồi hai người đùa đùa giỡn giỡn xuất phát.

Trần Bách Ca lái xe, Sở Thiên Từ phụ trách ngắm phong cảnh còn rung đùi đắc ý theo tiếng nhạc từ trong xe phát ra, Trần Bách Ca nhìn thấy mà buồn cười một trận.

Xe vào cao tốc thì bắt đầu đoạn đường kẹt xe dài đằng đẵng.

Nhạc bên trong vừa lúc đến bài Lolipop luxury, Sở Thiên Từ vừa vung tay theo cảm xúc vừa hát “Fuck me, Im a celebrity! Can’t take your eyes off me!” (*Fuck me, em muốn làm người nổi tiếng! Để anh không thể rời mắt khỏi em!*) [bài này nghe đũy đượi cực ((=]

Trần Bách Ca thấp giọng trả lời cậu: “Ok, Fine~”

Sở Thiên Từ còn chưa kịp phản ứng đã bị anh cởi dây an toàn, tay luồn sau gáy kéo lại.

Trần Bách Ca tựa lưng vào ghế đem mặt Sở Thiên Từ để ngay dưới háng mình.

“Dùng răng kéo khóa xuống.”

Sở Thiên Từ nghiêng đầu muốn ngồi dậy nhưng lại bị Trần Bách Ca mạnh mẽ đè gáy, mặt mũi cậu kề ngay háng Trần Bách Ca, hô hấp cũng chẳng được trôi chảy.

Sở Thiên Từ không thể làm gì khác hơn là bé ngoan dùng răng ngậm dây kéo, kéo xuống từng chút từng chút một.

Có thể thấy quần lót Trần Bách Ca đã bị chất lỏng trên quy đầu thấm ướt một mảng, phình ra một bọng lớn.

Sở Thiên Từ vươn tay muốn lấy họa mi Trần Bách Ca ra nhưng lại bị anh ngăn cản.

“Không cho lấy tay, tự nghĩ cách.”

Sở Thiên Từ biết anh nói một không hai, bảo không cho dùng tay chính là dù làm gì cũng không được dùng tay, có nhõng nhẽo cũng vô dụng.

Sở Thiên Từ dùng gần hết sức nhưng ngoại trừ làm cho quần lót càng thêm ẩm ướt thì chẳng còn chút tiến triển nào cả.

Vì vậy đôi mắt cậu lúng liếng nghĩ ra cách khác.

Cậu đem cả mặt kề sát Trần Bách Ca, cách quần lót hôn lên trứng chym của anh, như một con mèo nhỏ vươn chiếc lưỡi tròn tròn liếm từng chút một, rồi lại liếm dọc lên thân chym, cuối cùng là hôn đến chỗ quy đầu.

Ngẩng đầu trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần, lời nói ra lại cực dâm dăng: “Chồng ơi, chịch miệng của em được không.”

Lời này quả thực rất có tác dụng.

Trần Bách Ca móc họa mi từ trong quần lót ra, tàn nhẫn mà cắm vào miệng Sở Thiên Từ, một trận nôn khan qua đi, bị anh kéo gáy ra rồi lại ấn thật mạnh trở về.

Đến đi như vậy, mỗi lần đều bị cắm vừa sâu vừa mạnh.

Anh vừa thở dốc vừa dâm loạn nói.

“Nhanh lên, còn không gắng sức để tôi bắn ra, tôi sẽ hạ cửa xe xuống để người khác nhìn thấy dáng vẻ đi thỏa này của em. Bọn họ sẽ thấy em lắc mông, bị đàn ông chịch miệng mà bên dưới chảy nước đến muốn chìm cả ghế. Bọn họ còn có thể hạ cửa xe xuống, vươn tay qua bên này véo cái mông em, nhìn em dâm dăng biết bao nhiêu.”

Sở Thiên Từ bị cảnh tưởng anh miêu tả kích thích đến phát nắng, càng thêm ra sức phun ra nuốt vào họa mi Trần Bách Ca.

Trần Bách Ca cũng không hết sức nhịn nữa, dù sao cũng sắp đèn xanh, anh chạy nước rút vọt trăm cái rồi bắn vào miệng Sở Thiên Từ.

Sở Thiên Từ bị bắn một phát muốn nổ, vội tìm khăn giấy muốn phun ra nhưng lại bị Trần Bách Ca bóp miệng.

“Ăn đi.”

Sở Thiên Từ bấu môi, đem chất dịch tanh nồng nuốt xuống hết, nuốt xong còn liếm môi đem tinh dịch tràn bên khóe môi ngoan ngoãn cuốn vào.

Trần Bách Ca vừa khởi động xe vừa sáp lại hôn hôn liếm liếm.

“Ừm, ngọt. Em ngọt.”

Hai người ket trên cao tốc gần một giờ, Trần Bách Ca chỉ bắt Sở Thiên Từ blowjob cho anh một lần rồi thôi, cũng không có ý trêu chọc cậu nhiều.

Dù sao thiên thời địa lợi cũng không hợp, người yêu lại hay mắc cỡ, nếu thật sự chọc cậu nóng nảy thì sau này mình lại không ăn được, cái được bù không được cái mất.

Khi hai người đến nhà cha mẹ Trần Bách Ca đã là 12 giờ.

Mẹ Trần Bách Ca – Trầm Phượng Nghi, cả đời làm bà chủ gia đình, gần 50 nhưng lại được chăm sóc như vừa thiếu phụ.

Làn da trắng ngần mềm mại không nói, tính cách lại càng y như thiếu nữ, ngây thơ thuần lương không rành chuyện đời.

Lúc trước, khi biết đối tượng của con trai là người song tính, trên dưới gia tộc ai cũng phản đối.

Ba Trần im lặng không nói, không phản đối nhưng không nói đỡ, chỉ có Trầm Phượng Nghi đứng ra chỉ thẳng mặt đám người thân thích chửi cho một trận.

“Con trai tôi lại để cho các người nói ba nói bốn? Con cái nhà mấy người hơn được con trai nhà tôi, hay là học lực hơn được con trai nhà tôi? Nhà chúng tôi cưới con dâu thế nào các người dựa vào đâu mà nói? Đừng nói là người song tính, cho dù con trai nhà tôi dẫn về một người đàn ông Trầm Phượng Nghi tôi cũng không nói chữ “Không”!”

Dứt lời lại chỉ là ba Trần này giờ im lặng: “Còn ông nữa, Trần Tử Hiên! Tôi liều mạng sinh con vậy để tôi che chở! Không phải ông không quan tâm nó sao? Được, vậy ông cũng đừng quản tôi!”

Câu này vừa xong ba Trần lập tức nóng nảy, đời này của ông, sự nghiệp thành công, đẹp trai khỏi nói, nói là nhân trung long phượng cũng không quá đáng.

Những chuyện kia với ông mà nói cũng chẳng hề gì, điều mà ông quan tâm nhất chỉ có Trầm Phượng Nghi.

Nãy giờ ông không nói gì chủ yếu là do thấy không có gì đáng nói, con trai chọn ai mắc mớ gì đến ông? Sao tự dưng vợ lại hiểu lầm vậy chứ?

Trần Tử Hiên khẩn trương đi tới, ôm lấy Trầm Phượng Nghi.

“Phượng Nghi, sao em lại nói vậy? Con trai là mạng em, em chẳng phải là mạng anh sao? Nó thích ở với ai thì ở, em ủng hộ thì anh cũng ủng hộ!”

Nói xong xoay người Trầm Phượng Nghi lại, hôn lên khóe môi bà.

Ba Trần làm tộc trưởng cả tộc, nói chuyện rất có uy tín nên chẳng ai lại dám nói gì.

Đến đây, Sở Thiên Từ xem như đã được Trần gia chấp nhận.

Nhờ vào sóng gió này mà Sở Thiên Từ càng biết ơn ba Trần mẹ Trần.

Cậu vừa vào nhà, Trần Phượng Nghi đã cục cựa này cục cựa nọ, kéo tay bảo cậu ngồi kế mình, còn cùng quả trách chồng của hai người.

Cha con Trần thiết bó tay không thôi.

Trần Phượng Nghi thấy Sở Thiên Từ đeo sợi chuỗi của mình nên là rất vui.

Hai người ăn trưa ở nhà, còn nói chuyện nhà cửa với ba mẹ.

Sở Thiên Từ miệng lưỡi ngọt ngào nói đến Trầm Phượng Nghi vui vẻ cười toe toét.

“Mẹ, bộ này thật hợp với mẹ, nếu là người khác chưa chắc mặc đẹp được vậy đâu.”

“Mẹ, ba là quá yêu mẹ nên mới không muốn mẹ đi xa á, trên đời này chẳng còn người phụ nữ nào tốt số được như mẹ.”

“Mẹ, tranh mẹ vẽ con thấy mang đi thi đấu được luôn rồi, đảm bảo không thua!”

Hết một ngày này thật làm cha con nhà Trần ngỡ ngác luôn, cũng chẳng trách mỗi ngày Trầm Phượng Nghi đều nhắc tới Từ Từ, thiết không sai mà.

Đến lúc chập tối, hai người nhìn hiểu ánh mắt ba Trần nên cũng không ở lại ăn cơm mà trở về nhà mình.

Trần Bách Ca thấy Sở Thiên Từ cẩn thận bỏ sợi chuỗi vào trong hộp lụa cất thật kỹ, đi qua ôm cậu cười nói: “Sao cất kỹ vậy?”

Sở Thiên Từ xoay người vòng hai tay lên cổ Trần Bách Ca, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh: “Bởi vì em bảo vật đại truyền, nên phải cất kỹ bảo vật tiểu truyền á!”

6. Chương 6: Là Anh Bác Sĩ Của Em

Trần Bách Ca nhìn tính cách dễ thương trong sáng của người yêu chẳng những giảm theo thời gian mà lại càng tăng thêm, lại nghĩ tới lúc khi hai người gặp mặt.

Đó là một ngày thứ sáu hết sức bình thường của Trần Bách Ca 29 tuổi.

Hôm ấy Trần Bách Ca đang mơ mộng đẹp thì bị điện thoại cha mình đánh thức, là ai thì cũng đừng mong anh nể mặt, chỉ có ông bố này anh lại không dám chọc.

Ác mộng từ nhỏ sống dưới ách thống trị còn rành rành trước mắt.

Trước khi nghe máy anh còn tăng hăng giọng, hết sức ân cần: “Morning ba!”

Tiếng bên kia điện thoại như chuông trời: “Sáng cái gì mà sáng! Mười giờ rồi còn chào buổi sáng! Trước đây tôi nói anh thế nào! Anh là bác sĩ thì cũng hiểu đi...”

Anh nhanh chóng cắt ngang: “Ba à, ba có chuyện gì?”

Ông bố già hơi ngừng lại, biết mình lạc đề nên quay về vấn đề chính: “Chút ba nhắn cho anh cái địa chỉ, con của bạn ba bị bệnh, con qua xem một tí.”

Anh không hỏi nhiều đáp ứng: “Được được, con lấy đồ rồi qua.”

Trần Bách Ca cúp điện thoại, lấy lại tinh thần rồi mới thấy kỳ quái, ông bố già không tính là bác sĩ đỉnh cấp trong nước, nhưng cũng rất có địa vị, sao lại đến lượt anh đi xem bệnh giùm?.

Hơn nữa, anh là bác sĩ khoa sản, đến nhà bệnh nhân? Xem bệnh gì?

Lái xe một đường còn không quên ảo tưởng vỗ kịch nhà giàu đỡ để con riêng vợ bé.

Anh đi theo bản đồ đến một khu biệt thự ở sườn núi ngoại ô thành phố, tìm đến nơi thì đã có vài người đứng chờ.

Một dì giúp việc dẫn đường cho anh, bước chân mấy người này ai cũng gấp, làm cho anh cảm giác mình cứ như được rình vào nhà.

Vào trong anh còn chưa kịp cảm khái nhà này giàu có thì đã bị một cụ bà sắc mặt tiêu tụy nhưng mặc đồ sang quý nắm bàn tay.

“Chào cháu, cháu là tiểu Trần nhi. Ta là bạn thầy Trần, cục cưng nhà ta bị bệnh định rằng để thầy Trần xem, nhưng bây giờ ông ấy lại không có trong nước, nên chỉ có thể làm phiền cháu, aizz.”

Trần Bách Ca nhìn bà khổ sở như vậy cũng thấy cảm thông, anh bình tĩnh an ủi: “Nếu là bệnh nhân của cha cháu, cháu nhất định sẽ hết sức nên xin ngài yên tâm. Chỉ có điều cháu là bác sĩ khoa sản, những bệnh khác cũng chỉ biết một, hai.”

Bà cụ gật đầu: “Đây cũng là muốn tìm bác sĩ khoa sản đến xem.”

Trần Bách Ca muốn biết tình hình người bệnh: “Vậy lệnh ái đã bệnh bao lâu?”

Bà muốn nói lại thôi, chỉ nói xem thì biết rồi dẫn cậu lên lầu hai.

Đi đến phòng cuối cùng trong góc, còn đang ở ngoài nhưng đã nghe thấy tiếng nước nở nghẹn ngào bên trong.

Bà cẩn thận gõ cửa rồi nói: “Cục cưng, bà nội vào nha?”

Bên trong truyền đến giọng nói mang theo tiếng khóc từ chối: “Không, con không muốn, bà nội bà đừng vào!”

Bà cụ không nghe vẫn dẫn Trần Bách Ca vào phòng.

Trần Bách Ca không thấy rõ người bệnh trên giường, người này dùng chăn bọc mình như kén, chỉ lộ ra đỉnh đầu màu đen đang co lại một cục khóc đến tan nát cõi lòng.

Tiếng khóc kia không mềm mại như con gái nhưng cũng không thô lỗ như con trai, trái lại như ở giữa phần ấy, trong trẻo ôn hòa như nước suối.

Bà bà dụ dỗ cậu: “Cục cưng ra nào, để bác sĩ kiểm tra bụng sẽ hết đau ngay.”

Cậu chỉ lo khóc, không chú ý đến người khác.

Trần Bách Ca thấy cậu như vậy cũng không cho rằng cậu đang không nghe mà chỉ thấy đáng thương, bởi vì tiếng khóc kia thật sự rất oan ức.

Mà nhìn kiểu này cũng biết không thể nói thông được, anh cũng không muốn trề nải.

“Nếu không thì vậy đi, bà ở đây cháu cũng không tiện coi khám. Trước bà ra ngoài chờ cháu, cháu đảm bảo

sẽ giải quyết được vấn đề.”

Bà do dự một hồi cũng gật đầu ra ngoài, trước khi đi còn dặn: “Thân thể cực cứng nhà ta không giống người khác, nhờ cháu quan tâm.”

Trần Bách Ca gật đầu để bà yên lòng.

Cửa vừa đóng Trần Bách Ca đã dẹp bản mặt thanh niên tốt.

Anh đạp thẳng chân lên giường, xốc hết cả chăn lên ném xuống đất.

Người trên giường hoàn toàn không nghĩ tới sẽ thế này, cậu còn đang đắm chìm trong nỗi đau khổ của mình.

Trần Bách Ca thấy rõ người nằm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ lớn bằng bàn tay cùng với mái tóc ngắn đen dày, hai con mắt tròn vo như nai nhỏ, chiếc mũi thẳng khéo léo cùng với đôi môi mỏng đang mím chặt.

Nhưng bởi vì khóc quá lâu nên đôi mắt ướn nhẹp, chóp mũi cũng hồng hồng, chính là bộ dạng mặc người bất nạt.

Mặc dù đáng vẻ là vậy nhưng Trần Bách Ca cũng có thể nhìn ra, người nằm trên giường là một thiếu niên.

Vậy thì anh càng không hiểu nổi sao lại mời bác sĩ khoa sản đến xem.

Trần Bách Ca nhìn người nằm trên giường từ trên xuống, mà người này rõ ràng bị giật mình, chỉ có thể ngơ ngác ngược nhìn Trần Bách Ca, thậm chí quên luôn cả khóc.

Trần Bách Ca ngồi xuống giường, anh thấy người này muốn trốn nên một phát kéo cậu lại, lấy tay đè người.

Cũng nói lỏng cả vạt của mình nắm tay cậu gờ qua đỉnh đè lại.

Sở Thiên Từ vì bị ép gờ tay nên vòng eo nhỏ nhắn trắng ngần trong quần áo lộ ra.

Trần Bách Ca liếc mắt cũng vội vã chuyển tầm, chỉ sợ một khi thấy rõ sẽ không thể thu lại.

Anh nắm tay Sở Thiên Từ, trầm giọng hỏi cậu: “Bình tĩnh chưa?”

Lúc này Sở Thiên Từ mới phản ứng lại muốn mở miệng la lên, nhưng lại bị Trần Bách Ca hiểu rõ nên đã

sớm che miệng cậu.

Sở Thiên Từ chỉ có thể phát ra tiếng a a.

Trần Bách Ca nào gặp phải bệnh nhân không phối hợp như vậy, nếu là bình thường đã sớm phẩy tay mà đi, nhưng người trước mặt này lại cố tình chọc vào sự nhẫn nại của anh.

Anh hoàn toàn không vì Sở Thiên Từ giãy dụa mà buông ra.

“Cậu không kêu tôi sẽ thả cậu ra. Cậu phải phối hợp để tôi xem bệnh, không được quậy nữa, được không? Được thì gật đầu.”

Sở Thiên Từ thật sự bị tên lưu manh này dọa sợ, nào dám nói không, gật đầu đồng ý như gà mổ thóc.

Trần Bách Ca kéo tay cậu xuống, Sở Thiên Từ thở phào một hơi, nửa khuôn mặt mồ hôi ướt nhẹp đến căng ra, đôi môi anh đào còn dẫu lên, đầy vẻ không vui.

Trần Bách Ca thấy cậu nhóc này cũng thật thú vị, muốn dùng tay xoa loạn mái tóc kia nhưng lại cảm thấy tay mình dính đầy mồ hôi của cậu nhóc, còn nhỏ nước ton ton.

Anh không ngại bẩn, ngược lại còn có ý tưởng kỳ cục muốn liếm thử xem mùi vị của cậu nhóc này thế nào.

Đầu óc suy nghĩ miên man, ánh mắt lại không rời khỏi Sở Thiên Từ.

“Bà cậu vừa nói cậu đau bụng? Đau thế nào? Chỉ đau thôi hay còn co giật?”

Bị hỏi trúng chỗ yếu, Sở Thiên Từ lại thành dáng vẻ không bạo lực không hợp tác.

“Không đau, tôi không đau, không muốn anh xem.”

Trần Bách Ca một bên dùng khăn giấy lau tay một bên trầm giọng nói: “Con người tôi ghét nhất người khác không giữ chữ tín. Vừa nãy cậu còn đồng ý phối hợp không quậy để tôi xem bệnh.”

Sở Thiên Từ mạnh miệng nói lại: “Tôi không quậy, tôi chính là không đau!”

Trần Bách Ca phì cười.

“Vậy lúc nãy khi tôi vừa vào nhà cậu gào cái gì?”

Bị người này thấy mình khóc, còn trào phúng mình, Sở Thiên Từ thiệt tức muốn chết.

“Anh mới gào! Tôi nói tôi không bệnh, anh đi đi!”

Rõ ràng hai tay còn nằm trong tay người ta mà còn ngang ngược như vậy.

Trần Bách Ca gật đầu cũng chẳng muốn phí lời với cậu, biết rõ như vậy còn tranh nữa cũng không có kết quả.

“Được, nếu cậu không phối hợp, vậy cứ theo cách của tôi kiểm tra cho cậu, cậu đừng hối hận.”

Anh nói xong thì trực tiếp kéo quần pyjama của Sở Thiên Từ.

Lưng quần rất lỏng, kéo một cái lộ nguyên quần lót với nửa cái mông.

Sở Thiên Từ hét âm lên, cứ như cá nằm trên thớt mà giấy đành đập.

Nhưng chút sức lực này trong mắt Trần Bách Ca cũng không tính là giấy dựa.

Anh thoải mái cởi quần trong lẫn quần ngoài, nửa người dưới Sở Thiên Từ sạch trơn.

Lần này Sở Thiên Từ nhận mệnh, cậu không giấy dựa nữa, nước mắt oan ức liền rơi xuống lộp độp.

Khóc vừa tủi thân vừa đáng thương.

Trần Bách Ca lo cậu sợ thầy giấu bệnh nên quay đầu không nhìn nước mắt cậu, sợ mình nhẹ dạ.

Anh thuận mắt từ eo nhìn xuống, nơi đó dường như không giống như những thiếu niên khác.

Dương vật nhỏ nhắn xinh xắn còn có hai trứng trym đáng eo, phía dưới lại có một con bướm nữ tính, không có lông, nên dễ dàng nhìn rõ toàn cảnh bướm bướm.

Trần Bách Ca hiểu rõ.

Đây thật sự là dị dạng lưỡng tính.

Cũng khó trách rõ ràng nhìn qua là bé trai, nhưng tính cách cũng có nhiều điểm rất giống con gái.

Cũng có thể là do bệnh nghề nghiệp, mà cũng có thể là ôm tâm lý muốn bắt nạt, chuyện này về sau Trần Bách Ca cũng chẳng nói rõ được.

Trần Bách Ca không thấy đây là quái vật, cũng không cho đây là bệnh.

Trái lại thần xui quỷ khiến thế nào anh lại mang bao tay, đưa tay qua thăm dò đẩy hai cánh bướm ra, phát hiện bên trong đó có máu.

Sở Thiên Từ nằm khóc thút thít, sững sờ nhìn cái tên thô bạo trước mắt quấy phá hạ thân mà mình lại không phản kháng được.

Thẳng đến sau này, cậu cũng không biết rốt cuộc là mình không phản kháng được hay là căn bản không muốn phản kháng.

Chỉ là từ trước tới nay chưa ai thấy cậu mà không xem cậu thành quái vật, người này xử sự rất bình thường, không vì thân thể cậu khác người mà dung túng cậu, cũng không vì vậy mà tỏ ngấn tỏ dài xem cậu là con trùng đáng thương.

Trần Bách Ca kiểm tra đơn giản, ném bao tay vào trong thùng rác rồi đi rửa tay.

Trong thời gian này Sở Thiên Từ cũng dần ngừng khóc.

Cậu ngược mặt nhìn người trước mắt này, vừa bá đạo vừa không lễ phép, thật xấu.

Trần Bách Ca dùng bàn tay mang theo hơi nước sờ cái đầu xù xù Sở Thiên Từ, còn mang theo ý cười mà nói: “Đừng khóc. Em không bị bệnh, tôi đoán không lầm hẳn là lần đầu có kinh. Nếu còn không yên tâm có thể đến bệnh viện kiểm tra cụ thể. Sợ bị người khác thấy thì tôi sẽ xem riêng cho em, được chứ?”

Sở Thiên Từ đỏ mặt hỏi: “Vậy tôi sẽ không chết?”

Trần Bách Ca bị cậu nhỏ này chọt trúng điểm mấu: “Không những không chết, điều này còn cho thấy thân thể em bây giờ có thể thai nghén sinh mệnh.”

Sở Thiên Từ vẫn không thể hiểu, cậu là con trai mà sao có thể có thai.

Trần Bách Ca kiên trì giải thích: “Em có hai cơ quan sinh dục, nếu phán đoán không sai hẳn là lưỡng tính. Tuy nguyên nhân vẫn chưa rõ nhưng quả thực có buồng trứng hoàn mỹ. Dựa theo ý muốn của người bệnh, em có thể chọn giới tính em muốn, là trở thành con trai hay con gái.”

Sở Thiên Từ tỉnh tỉnh mê mê nghe từ ngữ với chẩn đoán cậu hoàn toàn không hiểu, cậu mới 20, cả đại học

còn chưa tốt nghiệp, mỗi ngày còn phải nơm nớp lo sợ mà sống.

Ngay cả mỗi lần đi tè còn phải trốn vào gian riêng trong cùng; không dám ngủ nơi khác; thậm chí thích ai cũng không dám nói, cậu không dám đem những chuyện này lộ ra cho bất cứ ai.

Chú Trần là bác sĩ của mình, nhưng cái gì chú cũng không nói, chỉ ra ngoài thở ngắn thở dài với bà nội.

Cậu lo sợ vượt qua những năm nay, ngay cả bản thân có quyền lựa chọn giới tính cũng không biết.

Tình hình thực tế lại là do cái tên tồi bá đạo này nói với mình.

Cậu tránh né ánh mắt Trần Bách Ca, giọng nói vì ban nãy vừa la vừa khóc mà có hơi khàn: “Anh không thấy em lạ sao?”

Trần Bách Ca ngồi trên giường: “Em coi thường tôi vậy à? Chúng tôi học y tám năm, bệnh lạ gì mà chưa học qua?”

Anh vừa nói vừa kéo tay Sở Thiên Từ, nắm bàn tay mềm mại của người ta.

“Em nói em lạ, vậy là em còn chưa vào phòng phẫu thuật khoa sản. Rõ ràng bà vợ nằm bên trong khóc la đến tan nát cõi lòng muốn tắt thở, nhưng ông chồng lại bảo giữ đứa nhỏ mới càng lạ hơn chứ?”

Sở Thiên Từ bị nắm tay đến đỏ mặt, cậu ngập ngừng nói: “Thế nhưng... thế nhưng rất xấu.”

Trần Bách Ca nắm tay xong lại bắt đầu nhéo nhéo mặt người ta.

“Xấu chỗ nào chứ? Em nghĩ xem, tỷ lệ bao nhiêu mới có thể có được hai cơ quan sinh dục. Em thế này gọi là gì biết không?”

Sở Thiên Từ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò nhìn về phía anh.

Trần Bách Ca dịu dàng nói: “Em nắm vé số mà ra đời.”

Sở Thiên Từ bị lời của anh chọc phát cười.

Trần Bách Ca nhìn nụ cười của cậu thì cảm thấy người này chính là mặt trời nhỏ.

Nóng rực, ấm áp, dù có lúc bị mây đen che khuất nhưng vẫn có thể dễ dàng phát sáng phát nhiệt lần nữa.

Là vì sao đáng yêu nhất trên thế giới.

Nhất kiến chung tình, đại khái chính là như vậy.

Một tháng sau, Sở gia gọi điện thoại đến Trần gia mời ba Trần qua khám.

Nhưng lại nghe bên kia điện thoại có một giọng nói vội vàng: “Muốn... muốn... muốn anh Trần nhỏ đến!”

7. Chương 7: Là Mặt Trời Nhỏ Của Anh

Sở Thiên Từ cẩn thận đem cất chuỗi tràng hạt, đỡ dành Trần Bách Ca lên giường trước chờ cậu rồi bận đến bận đi tới lui trong phòng xếp hành lý của mình.

Trần Bách Ca nào có thể nghe lời như vậy, một giây trước vừa đáp ứng một giây sau đã như cái đuôi đi theo Sở Thiên Từ tới tới lui lui.

Sở Thiên Từ đi vào bếp, anh cũng đi vào bếp, Sở Thiên Từ đến phòng làm việc, anh cũng đi đến phòng làm việc, Sở Thiên Từ đi phòng thay đồ, anh cũng lót tót đi phòng thay đồ.

Sở Thiên Từ cũng muốn quỳ luôn.

“Đừng theo em!”

Trần Bách Ca không để ý chút nào: “Không được, mấy ngày nữa không được nhìn em, còn không cho anh tranh thủ thời gian bên cạnh cục cưng của mình thêm mấy lần?”

Dù đã bên nhau lâu nhưng Sở Thiên Từ thỉnh thoảng vẫn bị độ mặt dày của Trần Bách Ca làm ngượng không thôi.

Sở Thiên Từ thả đồ trong tay xuống, đi đến ôm eo anh ngẩng đầu cố gắng nói lý: “Em đi ba ngày thôi chứ có bao nhiêu!”

Trần Bách Ca không buông tha cơ hội chấm mút nào, bàn tay anh len lỏi vào áo cậu, sắc tình vuốt ve eo còn tiện đà hướng xuống phía dưới, muốn luồn tay vào quần.

Sở Thiên Từ bị sờ đến mặt đầy sắc xuân, dùng một tia lý trí hiếm hoi còn lại nắm lấy cái tay sói kia.

“Đã nói hôm nay không làm! Anh không được giở trò!”

Trần Bách Ca như một con cún bắt mẫn, dán cả người lên người Sở Thiên Từ, y như một tên biến thái hít lấy hít để mùi vị thân thể cậu.

“Thật muốn chịch em đến không xuống giường được, vậy thì mai khỏi phải ra cửa.”

Sở Thiên Từ biết tật xấu của Trần Bách Ca, vừa nói đến chuyện giường chiếu đã cực kỳ thô bỉ, cùng với bác sĩ Trần ngày thường quả thực như hai người khác nhau.

Khi hai người lên giường lần đầu, Trần Bách Ca nói những câu này làm Sở Thiên Từ bị kích thích đến trực tiếp bắn ra, bác sĩ Trần nho nhả sao lại nói ra lời lưu manh được chứ?

Thế nhưng ở trên giường, Sở Thiên Từ chấp nhận đam mê này của anh, hướng chỉ thời gian lâu dài, Sở Thiên Từ cũng tìm được khoái cảm trong những lời thô bỉ này.

Nhưng trong cuộc sống ngày thường nghe Trần Bách Ca nói như vậy, Sở Thiên Từ lại thấy ngượng muốn chết.

Cậu che miệng Trần Bách Ca, “Im miệng! Im miệng!”

Trần Bách Ca gật đầu, hơi nóng trong miệng thổi vào lòng Sở Thiên Từ làm cậu ngứa ngáy.

Trần Bách Ca mặt không tình nguyện thỏa hiệp.

“Nếu không phải ngày mai em ngồi xe cả ngày, anh...”

Sở Thiên Từ cũng không để anh nói xong, “Em biết em biết, anh thật là tri kỷ được chưa!”

Sau đó nhón chân hôn bẹp bẹp bẹp mấy phát lên mặt Trần Bách Ca.

“Trần Bách Ca, anh đã là cục cưng bự chẳng rồi, nên tự đi ngủ đi!”

Nói xong mặt đầy đắc ý hì hì chạy ra ngoài.

Trần Bách Ca bị bạn trai nhỏ hơn 9 tuổi đùa giỡn, ý cười trên mặt cũng không đè được.

Anh không vội vã bắt lấy Sở Thiên Từ như cậu mong đợi, mà là từ từ đi về hướng cậu.

“Từ Từ, em lại quên rồi anh.”

Trong lòng Sở Thiên Từ lườm một phát, chẳng biết đâu ra lại vòng về đề tài này, hơn nữa sao mình lại có sở thích quên rồi anh?

Lúc này Trần Bách Ca rất logic nói với Sở Thiên Từ.

“Em cố tình khiêu khích anh, hôn anh còn chạy trốn. Chạy đi không phải là để anh bắt em lại sao? Bắt được rồi thì làm gì?”

Sở Thiên Từ kinh ngạc đến đơ miệng.

Hỏi anh: “Thì làm gì?”

“Bắt được em, đương nhiên là để anh khà khà khà.”

Sở Thiên Từ trăm miệng cũng không thể bào chữa.

“Em, em không có!”

Trần Bách Ca lắc đầu, “Này còn không phải quên rồi anh? Nói dối không phải là bé ngoan.”

Anh đi đến kéo Sở Thiên Từ vào lòng mình, đè lên người người yêu thấp giọng nói: “Vì em có việc nên chúng ta đơn giản khà khà khà một chút.”

Dứt lời liền bế Sở Thiên Từ lên, hai tay vòng qua hông cậu ôm về phòng ngủ.

Chương 7: Là mặt trời nhỏ của anh (Trung)

Trần Bách Ca đem Từ Từ nhà mình thả lên giường, vững vàng đè cậu dưới thân, cũng tiện tay lột quần người ta xuống.

Sở Thiên Từ to mắt nhìn Trần Bách Ca, cực kỳ giống dân phụ nữ ngây thơ, vừa ngây thơ cũng vừa sắc dục.

“Anh nói nhé, chỉ được đơn giản thôi, không được quá đáng.”

Trần Bách Ca cân nhắc mãi, chỉ có thể nhục nước mắt quyền thỏa hiệp.

“Được. Bất quá chờ em về thì bù đắp lại.”

Sở Thiên Từ cười đến đôi mắt cong cong, ngẩng đầu hé môi hôn Trần Bách Ca một cái.

Trần Bách Ca thỏa mãn vô cùng, tuy vẫn thấy tiếc không được làm đến cuối nhưng được cục cưng đáng yêu hôn mình cũng xem như đáng giá.

Hai người ký kết hiệp định đầu lưỡi, Trần Bách Ca liền bắt đầu hành động không tha một giây nào.

Anh mạnh mẽ tràn lưỡi vào trong miệng Sở Thiên Từ, mút mát lưỡi cậu, Sở Thiên Từ bị mút đến ngứa ngáy, nước bọt cũng không khống chế được chảy xuống bên khóe môi.

Trần Bách Ca lại hôn đến lỗ tai cục cưng trong lòng, khi thì cắn vành tai, khi thì đỉnh lưỡi vào khuếch tán, cứ như khi làm tình, làm cho Sở Thiên Từ càng thêm rên rỉ mất kiểm soát

Trần Bách Ca thuận tai hướng xuống dưới, môi hôn lên cần cổ trắng ngần, lưu lại một đồng dấu hồng chấm chấm.

Anh một bên dùng môi lưỡi lấy lòng người yêu, vừa trượt tay đến giữa hai chân cậu, cầm ngón tay vào trong hoa huyết mềm mại ướt át.

Tuy rằng bên dưới Sở Thiên Từ đã ướt đẫm, nhưng cậu sợ hai người không khống chế được làm tới cuối cùng, vì vậy dùng lại chút lý trí còn sót bắt đầu uốn éo cặp hông muốn né tránh ngón tay người kia.

Trần Bách Ca rút ngón tay dính nước đặt trên môi Sở Thiên Từ.

“Cục cưng à, liếm đi.”

Sở Thiên Từ vươn lưỡi liếm ngón tay dính đầy dịch thủy của Trần Bách Ca, còn dùng đầu lưỡi đảo quanh liếm láp trên đó.

Quyển rũ người khác là cậu, không cho làm cũng là cậu.

Tận đáy lòng Trần Bách Ca kêu một tiếng “Tổ tông.”

Trần Bách Ca lau dịch thủy trên dương vật của mình rồi trét lên bắp đùi Sở Thiên Từ, làm cho hai nơi đều ẩm ướt dính nhớp.

Anh vỗ hông Sở Thiên Từ để cho cậu úp sấp lại, quỳ cong nằm trên giường.

Anh đem họa mi của mình cắm vào giữa khe móng và bẹn, dùng sức nắm cặp đùi mảnh khảnh trắng mịn, mạnh mẽ rút ra cắm vào bên trong.

Trứng chym đánh vào trên móng thịt phát ra tiếng bạch bạch, đồng thời lẫn vào tiếng niêng dính dớp, trong phòng ngủ yên tĩnh âm thanh phát ra đặc biệt rõ ràng.

Dương vật Trần Bách Ca vừa nóng vừa thô, ma sát qua lại trên cánh bướm, đem đóa hoa mềm mại ướt át kia chảy nước giàn giụa, nhưng vẫn không chen vào.

Làm đến sau cùng, Sở Thiên Từ cũng không biết đến cùng cắm vào khá hơn hay là không cắm vào mới khá hơn.

Rõ ràng vì không lỡ hành trính sáng mai, nhưng cuối cùng lại làm mình lọt hố.

Trần Bách Ca nhìn người yêu nhà mình nằng đến pháp phối, anh lại như phát lòng từ bi cắm ngón tay mình vào, một bên vừa dùng sức cắm ra rút vào giữa đùi, một bên vừa ngón tay lại cắm vào điểm mẫn cảm người yêu.

Tới lui mấy trăm lần hai người đồng thời đạt cao trào, Trần Bách Ca bắn tinh lên móng Sở Thiên Từ rồi bôi lên lưng cậu, trông vừa tục tĩu vừa gợi tình.

Sở Thiên Từ đạt đỉnh đến phun đầy một tay dâm thủy, anh còn làm trò trước mặt liếm sạch vật kia vào miệng mình.

Vô luận bao nhiêu lần, Sở Thiên Từ cũng không chịu được đam mê biến thái này của tên kia, cậu vui mặt vào gối không nhìn anh, huyễn hoặc không thấy gì.

Trần Bách Ca thấy Từ Từ nhà mình đáng yêu ngây thơ muốn chết, xem sao cũng không thấy đủ.

Anh ôm Sở Thiên Từ vào phòng tắm tẩy rửa hai người sạch sẽ, rồi lấy khăn bao chặt người yêu mới đi ra ngoài.

Trần Bách Ca sấy khô tóc mình và người yêu rồi mới ôm nhau ngủ.

Sở Thiên Từ cau mày ngủ, dường như vì ba ngày sau ly biệt mà phát sầu. *(đang lo ngày về bị bắt gọi anh nà đét đỳ)* ((((((=

Trần Bách Ca hôn lên mi tâm cậu, hi vọng dù cậu trong mơ cũng phải vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Bách Ca kéo Sở Thiên Từ từ trên giường dậy, rửa mặt cho ăn.

Mãi đến khi bị tổng ra khỏi nhà cả người Sở Thiên Từ vẫn còn mơ mơ.

Bất quá tính tình cậu cũng tốt, không có cái tật cau có khi rời giường, hoàn toàn mặc cho người khác định đoạt, rất nghe lời

Kêu cậu giơ tay sẽ giơ tay, kêu cậu há miệng sẽ há miệng.

Trần Bách Ca cảm thấy Từ Từ nhà mình quả là tốt đến vô địch, vừa cho mình được làm bạn trai, vừa để mình được làm đá đậy.

Hai danh phận, duyệt.

Anh lái xe chở Sở Thiên Từ đến trường học, hôn một cái thật sâu mới làm Sở Thiên Từ tỉnh táo hoàn toàn, buồn ngủ gì cũng bay tuốt.

Trần Bách Ca còn điệu bộ “sợ trễ giờ”, ngữ trọng tâm trường dặn: “Đến khách sạn thì gọi cho anh, mỗi ngày ăn gì cũng phải chụp ảnh gửi wechat, không cho lười biếng đi chân trần trên đất. Khi sắp về thì gọi anh, anh đón em.”

Sở Thiên Từ kiềm nén không để mình cười ra, nhưng vẻ mặt lại bán đứng cậu.

Trần Bách Ca kéo banh hai bên má Sở Thiên Từ, giả bộ hung ác nói: “Nhớ chưa!”

Sở Thiên Từ gật gật cái mặt bị kéo đến biến dạng, lại cố ý nảm giọng, bi bô nói: “Nhớ rồi, đá đậy!”

Trần Bách Ca bị cậu chọc ghẹo đến nở nụ cười, anh xoa xoa chỗ mình vừa nhéo rồi vỗ cậu.

“Honey, xuống xe đi, xe buýt tới rồi.”

Sở Thiên Từ đến gần, y như một nhóc lưu manh hôn nhanh một cái rồi vui vẻ xuống xe chạy đến xe buýt, vừa chạy còn không quên quay đầu bắn một cái hôn gió cho Trần Bách Ca trong xe.

Trần Bách Ca chờ đến khi Sở Thiên Từ lên xe mới mở động cơ quay về bệnh viện.

Bởi vì Sở Thiên Từ xuất phát quá sớm, nên thành ra anh cũng đến đơn vị sớm hơn lúc thường rất nhiều, quây y tá đang chém gió thấy anh cũng tịt tiếng, dù sao khi chủ nhiệm trưởng mím môi nghiêm túc cũng không ai dám ho he gì.

Trần Bách Ca càng nghĩ càng thấy khó chịu, về nhà không thấy Từ Từ đã ức lắm rồi, thiệt muốn khóc.

Nghe thấy trong phòng phẫu thuật có tiếng thai phụ kêu khóc, anh hận không thể đi vào nắm tay người khóc cùng, xem xem ai đáng thương hơn.

Trần Bách Ca theo lệ kiểm tra phòng bệnh, viết bệnh an, nhưng lại chẳng có miếng có động lực.

Trước đây động lực để làm việc là mong sớm về ôm Từ Từ, cho nên anh đối với bệnh nhân luôn tươi cười hòa nhã, tất cả công việc cũng dùng hiệu suất cao nhất để hoàn thành.

Bây giờ anh chỉ là một tên bác sĩ không có cảm xúc, hôm nay lại không có lịch mổ, cho nên có thể lười thì cứ lười thôi.

Anh ngồi trong phòng làm việc quay bút giết thời gian, trung bình cứ 15 phút lại nhìn điện thoại một lần.

Y tá buổi sáng đến chỗ anh ký tên cũng ra ngoài nhiều chuyện, chủ nhiệm Trần có phải mê chơi di động không, chứ sao mỗi lần gõ cửa vào đều thấy chủ nhiệm vừa đặt điện thoại xuống? Còn mặt ủ mày chau?

Y tá trưởng bộp một phát lên đầu cô y tá ngu ngốc này: “Còn yêu yêu đương đương thì ăn đòn! Đẹp ngay! Đi xem bình truyền dịch giường 12! Suốt ngày chỉ biết nhiều chuyện!”

Lúc này dân chúng nhiều chuyện mới tản đi.

Mà Trần Bách Ca cũng đã chờ được tin nhắn đầu tiên, còn có hai tấm hình, một tấm là chụp mặt trời trên đường, một tấm là Từ Từ selfie.

“Tin hiệu trên đường cao tốc không tốt, vừa mới thấy tin của anh.”

“Anh xem, mặt trời thật lớn, thời tiết hôm nay rất tốt nha!”

“Cho anh quả ảnh, anh đừng quá nhớ em hì hì.”

Trần Bách Ca rep ngay.

“Ồ đây trời âm u, thời tiết không đẹp gì.”

Sở Thiên Từ hiếu kỳ: “Hồi sáng em đi trời vẫn còn rất đẹp mà? Sao giờ lại âm u rồi?”

Trần Bách Ca rep qua một icon đáng thương.

“Ừ, mặt trời nhỏ của anh ra ngoài, nên trời rất tệ.”

Sở Thiên Từ cầm điện thoại, vừa rep vừa đỏ mặt cười khúc khích.

“Vậy anh ngoan ngoãn chờ mặt trời nhỏ về bổ sung năng lượng cho anh biu~”

Giữa người yêu với nhau dù ấu trĩ cỡ nào cũng là tình thú, người như Trần Bách Ca cũng giả vờ ngui ngiu để moe moe với người yêu.

“Vậy mặt trời nhỏ em mau mau về nha ~ [đáng thương]”

Hai người chát chít buê đưê một hồi lâu, mãi đến Sở Thiên Từ đến nơi, bảo đảm ngàn vạn lần sẽ nhắn tin cho Trần Bách Ca thì lúc này hai người mới đi làm việc mình.

8. Chương 8: Hãy Là Người Mẫu Của Riêng Em

Sở Thiên Từ cùng đám bạn xuống xe liền ủa vào khách sạn, cậu bỏ thêm chút tiền để được ở phòng riêng. Cậu đem cất hành lý rồi sửa soạn mình đơn giản, xong đi xuống lầu tập hợp cùng mọi người.

Lần này bọn họ đến thành phố Bích Loan kế bên để vẽ phác họa, Bích Loan không những có nước trong xanh mà còn có một mảnh rừng phong lớn, đúng độ trung tuần tháng chín, toàn bộ cánh rừng đỏ thắm nửa trời.

Bọn họ là sinh viên mỹ thuật cố định mùa này đều qua đây vẽ cảnh, có thể vẽ thành phố Bích Loan cũng có thể vẽ cây phong, thích gì thì chọn đó. Sở Thiên Từ chọn vẽ cây, vừa đi còn vừa chụp thật nhiều ảnh, rồi chọn mấy tấm thấy đẹp nhất gửi cho Trần Bách Ca.

Trần Bách Ca cứ như ôm điện thoại suốt, tin nhắn vừa đi mấy giây đã thấy anh rep, còn là đẹp ghê, đẹp ghê, thật là đẹp.

Sở Thiên Từ bị lời khen đơn giản của anh chọc cười, lại gửi tin trêu chọc: “Nịnh bợ cũng chẳng được gì đâu.” (*Chỗ nịnh bợ trong qt để là liếm cầu, mình đọc hiểu nên để là nịnh bợ*)

Trần Bách Ca vừa xem tin vừa tưởng tượng cách Từ Từ nói chuyện, cảm thấy thực sự đáng eo quá trời.

Rep: “Không, anh còn có vợ, anh là kẻ nịnh bợ thắng lợi giữa nhân sinh.”

Xong còn gửi icon [ôm hôn].

Bởi vì từ lúc hai người bên nhau, thời gian xa nhau rất ít, cùng lắm là Trần Bách Ca có ca phẫu thuật dài, hai người chưa từng tách nhau quá 12 giờ.

Wechat đối với bọn họ mà nói chẳng phải thường dùng, có chuyện gì cũng đều gặp nhau nói chuyện. Lần xa nhau hiếm hoi này, có thể coi là một lần để Trần Bách Ca cảm ơn Mã Hóa Đăng, cảm ơn xã hội khoa học kỹ thuật tiên bộ.

Ngay cả Sở Thiên Từ cũng thấy cách ở chung này thật mới mẻ, cầm điện thoại trải nghiệm cảm giác yêu xa cũng không tồi.

Thế nhưng cậu nào có biết cái gì gọi là giang hồ hiểm ác, khi cậu đang thấy chất chít thế này cũng thật ngọt ngào thì Trần Bách Ca đã tính toán đêm nay videocall làm sao để cậu lột sạch.

Sở Thiên Từ cười ngọt ngào gửi cho Trần Bách Ca icon [nhận hôn] rồi lại gõ: “Vây em đi về đây, anh ngoan một chút ~”

Trần nịnh bợ (*liếm cổ*) lập tức rep: “Gâu!” (*cho nên anh mới gâu*)

Sở Thiên Từ cầm điện thoại cười ra tiếng, bạn học xung quanh đều hiếu kỳ nhìn cậu.

Người bạn cùng lớp cậu trêu ghẹo: “Bạn gái hả?”

Sở Thiên Từ cười híp mắt trả lời: “Không phải.”

Các bạn bên cạnh một vẻ không tin: “Cười như vậy còn bảo không?”

Sở Thiên Từ rất thẳng thắn nói: “Là bạn trai.”

Mọi người xung quanh đều yên lặng một giây rồi tiện dã “quào quào” kinh ngạc la lên.

Ngành này mở ra, đám bọn cậu mười nam chín gay đã sắp thành truyền thống. Mi là trai thẳng ở trong này sợ là mọi người còn đồng tình với mi, để chứng minh tại này không kì thị giới khác còn rất chi khoan dung cởi mở.

Chỉ có điều sinh hoạt của Sở Thiên Từ quá tu hành, không tham gia câu lạc bộ nào, bình thường ngoại trừ lớp phải học và các bạn cùng lớp thì hầu như chẳng gặp được cậu trong trường. Giờ đột nhiên nghe chuyện tình cảm của cậu ai cũng không khỏi hốt hên một chập, thế nhưng mọi người cũng bình tĩnh rất nhanh, đồng tính cũng không coi là đề tài gì.

Sở Thiên Từ tìm một nơi ánh sáng tốt, dọn giá vẽ và ghế xong xuôi thì bắt đầu vẽ vời.

Ngành nào cũng có người có thiên phú và người chăm chỉ nỗ lực, vẽ chuyên nghiệp càng là như vậy. Sở Thiên Từ xem như là người có cả hai cái, vừa thiên phú tốt lại còn rất nỗ lực, bình thường khi Trần Bách Ca không có nhà, cậu cơ hồ đều là vẽ tranh.

Nhìn lá đỏ đầy khắp núi đồi, cậu dùng vài nét phác họa đại khái rồi cẩn thận vẽ, tô màu chúng, làm liền một mạch đến khi sắc trời sập tối, thầy giáo cũng bắt đầu gọi mọi người dọn đồ về khách sạn.

Sau khi ăn cơm với mọi người, đến lúc về phòng đã 9 giờ tối.

Khi đang định tắm Trần Bách Ca lại gửi yêu cầu video call.

Sở Thiên Từ vừa nhận điện thoại đã nghe tiếng Trần Bách Ca truyền đến.

“Nhớ anh không?”

Sở Thiên Từ cười hì hì nhìn màn hình không lên tiếng. Nhưng sau đó lại bắt đầu cởi áo để lộ lồng ngực trắng ngần và hai đầu vú tròn tròn đối diện màn hình.

Trần Bách Ca mất tự nhiên nuốt ực một ngụm nước bọt.

“Sao hôm nay chủ động thế?”

Sở Thiên Từ hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Còn quần với quần lót màu tím mà anh chọn.”

Trần Bách Ca không tự chủ kéo cà vạt trước cổ, hỏi: “Phát nắng rồi?”

Sở Thiên Từ vẫn không thể chịu được cảnh tượng nói lời thô bỉ của anh, thế nhưng cũng không thể phủ nhận, chính mình vì những lời thể này mà sinh ra khoái cảm – tại nơi ống kính không thấy cậu kẹp chặt hai chân.

Trần Bách Ca đối diện với điện thoại nói lỏng cà vạt mở cổ áo để thoải mái hơn, phần nhiều là công sức bạn trai đang nắn làm ra.

“Cởi quần.”

Sở Thiên Từ giống như một phát thanh viên khiêu dâm, cậu điều chỉnh góc độ điện thoại rồi quỳ trên giường chậm rãi cởi quần mình, quần lót “bất cần” bị kéo xuống một chút, lộ ra nửa cái mông tròn trịa.

Cậu dùng ánh mắt cực kỳ trong sáng nhìn Trần Bách Ca, y như đứa nhóc không rành chuyện đời, nhưng

thân thể lại bày ra tư thế cực kỳ phóng dăng, cứ như lại “bất cần” phơi ra trước mặt Trần Bách Ca.

Trần Bách Ca bị chọc cho ham muốn tăng vọt, anh cởi quần mình chỉ chừa lại một cái quần lót đang phồng đến lớn thật lớn.

Áo sơ mi vẫn đang mặc trên người, cà vạt màu tím lại vắt vẻo trên vai trái.

Sở Thiên Từ nhìn thấy người yêu như vậy hạ thể lại ướt nước, cậu không kiềm lòng được ma sát hai chân mình trước màn hình điện thoại.

Trần Bách Ca liếm môi cũng cởi luôn quần lót của mình, thả ra dương vật thẳng đứng.

“Đẩy chân ra, quay bướm về phía tôi.”

Sở Thiên Từ đỏ mặt mở rộng chân hướng ống kính.

“Cắm ngón tay vào.”

Sở Thiên Từ vươn tay cắm vào từ từ, giữ lực không tốt tự làm đau mình rồi thở nhẹ một tiếng.

Người sốt ruột lại là Trần Bách Ca.

“Cục cựa em cẩn thận tí.”

“Ừm.”

Sở Thiên Từ nhẹ nhàng gạt đầu, trước ánh mắt chăm chăm Trần Bách Ca cắm vào hai ngón tay. Cùng lúc đó Trần Bách Ca cũng động tình vuốt họa mi của mình, Sở Thiên Từ là thuốc kích dục của anh, chỉ nhìn cậu tự an ủi đã làm anh muốn lên đỉnh.

Trong điện thoại truyền ra tiếng thở nặng nề của Trần Bách Ca cũng làm Sở Thiên Từ càng thêm hứng tình, người yêu cao lớn đẹp trai mặc sơ mi trắng lộ trym với mình, bọn họ nhìn nhau cách màn hình mà thủ dâm.

“Thật muốn cắm dương vật vào.”

“Sờ đầu vú bên trái của em đi, chỗ đó là dâm nhất.”

“Dùng sức cầm tay vào, cầm vào bên phải, dương vật anh cầm vào chỗ đó đến khiến em chảy nước.”

Sở Thiên Từ đầu óc mơ màng rên rỉ: “Chồng ơi, thật muốn anh chịch em.. a...a~”

Cậu rên rỉ lên đỉnh, lòng bàn tay ẩm ướt một mảng, đều là dâm thủy của cậu.

“Liếm sạch nước của em đi.”

Sở Thiên Từ quỳ gối trước màn hình, giống như mỗi lần mút kem cho Trần Bách Ca, đầu lưỡi đỏ sẫm duỗi ra từng chút từng chút liếm sạch sẽ dâm thủy trên tay mình.

Hô hấp Trần Bách Ca dồn dập, tay cũng tăng nhanh tốc độ, rên một tiếng rồi mình cũng đạt đỉnh.

Hai người nhẹ nhàng thở gấp nhìn nhau.

Sở Thiên Từ một mặt oán giận: “Toàn là mồ hôi, em mà bệnh là tại anh.”

Trần Bách Ca nhẹ nhàng dỗ: “Cục cưng mặc đồ vào nào, đừng để lạnh, đi tắm đi. Đừng cúp điện thoại, anh nhìn em.”

Sở Thiên Từ ọ ọ anh: “Anh cho em là phát thanh viên khiêu dâm sao? Anh có cho em một phát lên mây đi phờ rá rì (ferrari) không?”

Trần Bách Ca không hiểu lời cậu nói, nhưng đoán đoán cũng chẳng phải lời hay ho, chỉ có thể lấy lòng người yêu đang nhõng nhẽo.

“Còn lâu mới cho anh xem em tắm, đồ dâm dê!”

Nói xong liền tắt video rồi tự mình đi tắm, cậu rất hiểu Trần Bách Ca, nếu mở video call để anh nhìn mình tắm, nói không chừng còn phải gì đó thêm chập nữa.

Sở Thiên Từ tắm xong đã sắp 11 giờ, cậu cầm điện thoại lên nhìn thì thấy một đồng tin nhắn chưa đọc. Ngoài trừ một cái của thầy giáo thông báo thời gian tập hợp ngày mai, còn lại đều là của Trần Bách Ca.

“Em thật sự đi tắm sao? (? <) ”

“Được rồi, xem ra em đã tắm thật rồi, vậy anh cũng tắm. (”

“Thật muốn tắm cùng em, như vậy có thể chịch một phát trong phòng tắm.”

“Anh tắm xong rồi, em còn chưa tắm xong sao? (#) ”

Tiếp theo là một đồng icon với vài dòng chữ: “Trả lời anh đi, dù chỉ là một câu nói.”

Sở Thiên Từ nằm trên giường ôm điện thoại cũng bị anh moe chột, không khỏi ọ ọ, cuối cùng là ai chỉ tên già này icon vậy?

Lại kéo xuống.

“Xem ra cục cưng còn chưa tắm xong rồi, vậy em ra thì nhớ trả lời anh nha (;) ”

“Tắm xong nhớ sấy khô tóc, còn phải uống sữa nha d(*)”

Sở Thiên Từ không biết anh đã ngủ chưa, nhưng mà rất muốn đùa anh.

“Anh gì đã ngủ chưa? Sinh viên nửa đêm cảm xúc mãnh liệt muốn chat nu de [ngại ngừng]”

Ai biết Trần Bách Ca lại trực tiếp gửi yêu cầu video call, Sở Thiên Từ nhận không được vẫn là kết nối.

“Em trai à, nửa đêm muốn chat nu de anh sẽ theo tới cùng nha! Nude cỡ nào anh cũng có thể!”

Sở Thiên Từ nhìn kẻ ngẫu si đối diện mà cười không ngừng được: “Ha ha ha ha anh thiệt củ chuối!”

Trần Bách Ca cũng cười nhìn cậu: “Ừ, với anh, sẽ ổn thôi.”

Thỉnh thoảng xa cách cũng khiến hai người nhớ nhau hơn.”

“Trần Bách Ca, tự nhiên em hơi nhớ anh, thật muốn ôm anh nha.”

Trần Bách Ca dỗ cậu: “Cục cưng mau ngủ đi, mai sẽ thấy anh.”

Sở Thiên Từ một mặt không tin: “Hừ, gạt em.”

“Không gạt em, ngoan.” Vừa nói vừa chu môi khoa trương hôn Sở Thiên Từ.

“Ngày mai có kế hoạch gì?”

Sở Thiên Từ ngoan ngoãn nói lịch trình ngày mai.

“Chín giờ ngày mai tập trung, vẫn là vẽ cây.”

Trần Bách Ca nhìn đồng hồ, 11:30, không còn sớm.

“Vậy em mau ngủ đi, mai còn bận một ngày, mai gặp.”

Sở Thiên Từ chỉ coi như anh dỗ mình, cười gật đầu nói ngủ ngon rồi cúp điện thoại.

Bảy giờ rưỡi sáng hôm sau đã có người gõ cửa quấy nhiễu người đang trong mộng đẹp, Sở Thiên Từ tức giận đi ra thì nhìn thấy Trần Bách Ca đứng trước phòng mình.

Trên người Trần Bách Ca còn mang theo hơi lạnh bên ngoài, anh trực tiếp ôm lấy cậu, dùng chân đá cửa rồi hai người ôm nhau ngã lên giường.

Sở Thiên Từ đang mơ màng cũng tỉnh ngủ, hết sức kinh ngạc nói: “Sao anh lại tới đây???”

Trần Bách Ca hôn cục cứng của mình mấy cái rồi mới trả lời: “Không phải đã nói mai gặp sao, anh nào có lừa em.”

“Anh lái xe cả đêm đến?”

“Ừm, đúng.”

Sở Thiên Từ bẹo mặt anh nghiêm túc nói: “Anh quá tùy hứng! Lái xe buổi tối rất nguy hiểm á! Lần sau không được như vậy!”

Trần Bách Ca hít lấy hít để mùi vị trên người người yêu gật đầu đáp ứng.

Anh mặc quần áo cho Sở Thiên Từ, bản thân thì vào phòng tắm chải chuốt một chút, rồi hai người kêu bữa sáng lên phòng.

“Người nhà như anh có được tham gia không?”

Sở Thiên Từ một bên trét mứt trái cây lên bán mì, một bên gật đầu cứ như ân chuẩn: “Em phê chuẩn.”

“Được được, cảm ơn Sở họa sĩ.”

Thời điểm lúc tập hợp, tất cả bạn học đều nhìn người đàn ông anh tuấn bên cạnh Sở Thiên Từ, hai người đang thân mật nhỏ giọng nói chuyện.

Người mù cũng thấy là quan hệ gì, thầy giáo cũng ngầm cho Trần Bách Ca theo đội.

Vốn hôm nay Sở Thiên Từ vẫn muốn vẽ phong cảnh, thế nhưng lại nảy ra hứng thú, cậu bắt Trần Bách Ca đứng dưới một gốc cây phong, còn mình thì bắt đầu vẽ vẽ.

Có thể là không nỡ để Trần Bách Ca chịu mệt, cũng có thể là cảm hứng từ trên trời giáng xuống, nói chung tiến độ ngày hôm nay cực kỳ nhanh, gần nửa ngày đã xong một tác phẩm.

Trần Bách Ca đứng đến tê rần cả người không dám động, mà trong lòng cũng rất đắc ý, được Sở Thiên Từ nhìn chăm chú cả ngày đó, lời rồi!

Bức tranh này Sở Thiên Từ không nộp, cũng giấu không cho Trần Bách Ca xem, dù cho ép buộc thế nào.

Mãi đến khi Sở Thiên Từ 30 tuổi, trở thành một họa sĩ nổi danh mà kiệt tác của triển lãm tranh lưu động toàn quốc chính là tác phẩm này [Đầu quả tim].

Mà cậu, một đời cũng chỉ vẽ một người, một người mẫu dành riêng cho cậu, Trần Bách Ca.

Kết thúc nha! Cảm ơn mọi người làm bạn nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bot-bien-bao-bao>